

หลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์

ศาสนาคริสต์: วิธีชีวิต

ศาสนาคริสต์: วิถีชีวิต

ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาหลักของอารยธรรมตะวันตกมานานหลายศตวรรษ

แต่อิทธิพลของมันดูเหมือนจะไม่ได้ลดความหายนะของสงครามหรือลดทอนความไร้มนุษยธรรมของมนุษย์ต่อมนุษย์ลงอย่างเห็นได้ชัด ด้วยเหตุนี้

ผู้คนนับล้านจึงถือว่าคำสอนของพระเยซูคริสต์ใช้ไม่ได้ผลและใช้งานไม่ได้ในโลกแห่งความเป็นจริง ข้อสรุปของพวกเขาเป็นมุมมองที่ถูกต้องเกี่ยวกับวิถีชีวิตที่พระเยซูทรงสอนหรือไม่?

ไม่เลย! ในทางตรงกันข้าม

สถิติที่รวบรวมจากการสำรวจเผยให้เห็นเหตุผลที่ชัดเจนว่าศาสนาคริสต์ที่ได้รับความนิยมนั้นไม่ได้ผล: น้อยคนนักที่อ้างว่าติดตามพระคริสต์จริง ๆ แล้วปฏิบัติตามสิ่งที่พระองค์สั่งสอน จนถึงทุกวันนี้ คนส่วนใหญ่ที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ในนามเท่านั้น พวกเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตตามแนวทางที่พระเยซูทรงสอน

อเมริกาเป็นประเทศที่เคร่งศาสนาที่สุดในบรรดาประเทศที่นับถือศาสนาคริสต์เป็นส่วนใหญ่ แต่โปรดสังเกตการรับเข้านี้โดยนักการศึกษาที่คุ้นเคยกับกระแสศาสนาของประเทศ เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 1995 บทสัมภาษณ์ซึ่งจัดทำโดย Margaret Warner จาก Public Broadcasting System—Robert Franklin ผู้อำนวยการการศึกษาคริสตจักรสี่คำที่ Candler School of Theology ที่ Emory University ในแอตแลนตากล่าวว่า: “. . . แม้ว่าเราจะได้เรียนรู้ [จาก Gallup Poll] ว่า 96 เปอร์เซ็นต์ของชาวอเมริกันอ้างว่าเชื่อในพระเจ้า . . . ฉันไม่แน่ใจว่าเป็นข้อมูลธนาคาร . . . ฉันคิดว่าผู้คนแสดงความเชื่อในพระเจ้าเป็นตราสัญลักษณ์ของการเป็นสมาชิก เป็นตราสัญลักษณ์ของการเป็นสมาชิกที่ถูกมากในสังคมอารยะ ในการประเพณีของมัน คนอเมริกันมีการประเมินคุณค่ามิตีความงามของศาสนาไว้สูงมาก เรารักพระเมสสิยาห์ของอันเดล เราฟังจิตวิญญาณนิโกร [เช่นชม] ศิลปะในโบสถ์ แต่เมื่อพูดถึงการปฏิบัติตามบัญญัติสิบประการ คำเทศนาบนภูเขา จริยธรรมของศาสนา ฉันพบว่าเรา 'ยังมีหนทางอีกยาวไกลที่จะไป'

อิทธิพลของศาสนาคริสต์ดูเหมือนจะไม่ได้ลดความหายนะของสงครามหรือลดทอนความไร้มนุษยธรรม
ของมนุษย์ต่อมนุษย์ลงอย่างเห็นได้ชัด

ผู้คนมีความคิดที่แตกต่างกันเกี่ยวกับสิ่งที่ประกอบเป็นศาสนาคริสต์
แต่มีเพียงไม่กี่คนที่ยึดสิ่งที่คัมภีร์ไบเบิลสอนอย่างมั่นคง
การสำรวจและการสำรวจจำนวนมากของผู้นับถือศาสนาคริสต์ระบุว่าพวกเขาคิดว่าตราบิตที่พวกเขาเชื่อใน
พระเยซู เข้าโบสถ์เป็นครั้งคราวและเป็นคนดีโดยพื้นฐานแล้ว พวกเขาก็เป็นทีพอพระทัยพระเจ้า

สำหรับพวกเขาแล้ว ศาสนาเป็นอะไรก็ได้ที่พวกเขาอยากให้เป็นไม่มากนักน้อย
พวกเขาคิดว่าความชอบส่วนตัวหรือการปฏิบัติทางศาสนาใด ๆ ตราบิตที่มีแรงจูงใจจากความตั้งใจดี
เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า

ยิ่งไปกว่านั้น ผู้นำศาสนาหลายคนสอนผู้แกะของพวกเขาให้เชื่อว่าความพยายามใดๆ
ก็ตามในส่วนของพวกเขาที่จะปฏิบัติดีเป็นวิถีชีวิตตามพระคัมภีร์ นอกเหนือไปจากแค่การ "เชื่อ"
อาจเป็นการประทุษร้ายต่อพระเจ้า

บางคนถึงกับอ้างว่าพระเจ้าไม่ทรงคาดหวังสิ่งใดจากพวกเขานอกจากเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเยซูหรือ
“เชื่อในพระนามของพระคริสต์” ความเชื่อที่ว่าศาสนาคริสต์ควรเป็นวิถีชีวิต—
ที่พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราทำบางสิ่งเพื่อให้เป็นไปตามที่พระองค์เห็นชอบ—ได้หายไปแล้ว

เป็นที่ยอมรับหรือไม่ที่จะเชื่อว่าเรามีอิสระที่จะนมัสการพระเจ้าตามที่เราต้องการ
ปรับเปลี่ยนพระเจ้าตามรูปลักษณะของเรา?
หรือพระเจ้าทรงเปิดเผยแนวทางชีวิตที่พระองค์ทรงคาดหวังให้เราดำเนินตาม?
พระองค์สนพระทัยในสิ่งที่เราทำและประพาดิตนอย่างไร? พระองค์ทรงหวังใยในวิถีชีวิตของเราหรือไม่?
พระวณะของพระองค์กำหนดวิถีชีวิตที่พระองค์คาดหวังให้เราปฏิบัติหรือไม่? ถ้าเป็นเช่นนั้นมันคืออะไร?
มันสร้างความแตกต่างในความสัมพันธ์ที่เราควรมีกับพระองค์หรือไม่? ในบทเรียนนี้
เราจะตรวจสอบคำตอบของคำถามเหล่านี้จากพระคัมภีร์

วิถีชีวิตของพระเจ้า

แค่เชื่อในพระเยซูในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดก็เพียงพอที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์แล้วหรือ?

“ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าอาณาจักรสวรรค์
แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราในสวรรค์ ในวันนั้นหลายคนจะพูดกับฉันว่า
‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า เรามีได้เผยพระวณะในพระนามของพระองค์
ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และกระทำการอัศจรรย์มากมายในพระนามของพระองค์หรือ’

แล้วข้าพระองค์จะประกาศแก่พวกเขาว่า คุณ; เจ้าผู้ประพาศพิศมิตถูกออกไปเสียจากเรา” (มัทธิว 7:21-23; เทียบกับลูกา 9:23)

แม้ว่าการยอมรับและให้เกียรติบทบาทของพระคริสต์ในความรอดของเราเป็นสิ่งสำคัญ พระเยซูตรัสว่าการเชื่อในพระนามของพระองค์ไม่ได้ทำให้ข้อกำหนดทั้งหมดของพระเจ้าเกี่ยวกับวิธีที่เราควรดำเนินชีวิตบรรลุผล เราต้องทำตามพระประสงค์ของพระบิดาด้วย

พระเยซูทรงอธิบายว่าพระองค์คาดหวังจากผู้ติดตามพระองค์มากกว่าเพียงแค่เชื่อว่าพระองค์คือพระคริสต์—พระเมสสิยาห์—และเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ต้องการให้เราเปลี่ยนวิถีชีวิตด้วย

พระคริสต์ตรัสถึงวิธีที่เราควรดำเนินชีวิตอย่างไร?

“เข้าไปทางประตูแคบ เพราะประตูใหญ่และทางกว้างซึ่งนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก เพราะประตูที่แคบและทางซึ่งนำไปสู่ชีวิตก็ยาก และมีน้อยคนที่พบ” (มัทธิว 7:13-14; เปรียบเทียบ ลูกา 13:23-25; เน้นย้ำตลอด)

George Barna

นักสำรวจความคิดเห็นชาวอเมริกันที่เชี่ยวชาญด้านการสังเกตและจัดทำรายการแนวโน้มและพฤติกรรมทางศาสนา กล่าวว่า ศาสนาคริสต์สมัยใหม่กว้างหนึ่งไมล์และลึกหนึ่งนิ้ว แต่ศาสนาคริสต์ที่มีความกว้างหลายไมล์ไม่ใช่เส้นทางสู่อาณาจักรของพระเจ้า ตามคำตรัสของพระเยซู มันเป็นหนทางไปสู่ความพินาศ

หนทางที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์คือวิถีแห่งการใช้ชีวิตภายในขอบเขตที่กำหนดไว้ในกฎของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่แนวทางที่กว้างขวางและเป็นที่ยอมรับในการยอมรับความชอบและการปฏิบัติทางพฤติกรรมใดๆ

อะไรคือที่มาของความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่เกี่ยวกับวิธีที่พวกเขาควรรับใช้และนมัสการพระเจ้า?

“คนเหล่านี้เข้าไปใกล้เราด้วยปากของพวกเขา และให้เกียรติเราด้วยปากของพวกเขา แต่ใจของพวกเขาห่างไกลจากเรา พวกเขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ โดยเอาบัญญัติของมนุษย์มาเป็นหลักคำสอน” (มัทธิว 15:8-9)

“เราไม่ได้ส่งผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ไป แต่พวกเขาก็วิ่ง เรายังไม่ได้พูดกับพวกเขา แต่พวกเขาพยากรณ์ แต่ถ้าพวกเขาขึ้นหยัดในคำแนะนำของเรา และทำให้ประชากรของเราได้ยืนถ้อยคำของเรา พวกเขาจะหันพวกเขาจากทางชั่วและจากการกระทำชั่วของพวกเขา” (เยเรมีย์ 23:21 22; เทียบ 2 โครินธ์ 11:13 -15)

ในสมัยของพระเยซูและผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นอย่างไร วันนี้ก็เป็นอย่างนั้น!
คนส่วนใหญ่เชื่อมั่นในคำพูดและความคิดเห็นของครูสอนศาสนาที่พวกเขาชอบมากที่สุด
น้อยคนนักที่พิจารณาพระวจนะของพระเจ้าในพระคัมภีร์เป็นพื้นฐานหลักในความเชื่อของพวกเขาเป็นอันดับแรก

อะไรคือแหล่งที่มาของความเชื่อของเราและเป็นแนวทางสำหรับพฤติกรรมของเรา?

“เหตุฉะนั้นความเชื่อจึงเกิดขึ้นได้ด้วยการได้ยิน และการได้ยินก็เกิดจากการฟังพระวจนะของพระเจ้า”
(โรม 10:17; เทียบข้อ 15-16)

“เพื่อธรรมบัญญัติและคำพยาน! ถ้าเขาไม่พูดตามถ้อยคำนี้ ก็เป็นเพราะเขาไม่มีแสงสว่าง” (อิสยาห์ 8:20)

หากเราต้องการทำตามคำแนะนำของพระเจ้าอย่างแท้จริง
เราต้องประเมินที่มาของนิสัยการนั้สการและวิถีชีวิตของเราในปัจจุบันอย่างตรงไปตรงมา
เราต้องถามตัวเองว่ามาจากพระคัมภีร์หรือไม่ ครูของเราเชื่อสัตย์ต่อพระวจนะของพระเจ้าหรือไม่?
หรือเป็นเพียงการเผยแพร่แนวคิดและคำสอนของมนุษย์?
คำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้สร้างความแตกต่างอย่างมากว่าพระเจ้าจะทรงร่วมงานกับเราในฐานะผู้รับใช้ของพระองค์หรือว่าพระองค์จะปฏิเสธเราหรือไม่

การนั้สการพระเจ้าอย่างไรประโยชน์กำลังเป็นทรนตั้ล่สุดหรือไม่?

“เจ้าเล่ห์! อิสยาห์พยากรณ์เกี่ยวกับคุณไว้ดีแล้ว โดยกล่าวว่า ‘คนเหล่านี้เข้าใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยปาก แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา พวกเขาบูชาเราโดยหาประโยชน์มิได้ โดยเอาบัญญัติของมนุษย์มาเป็นคำสอน’ (มัทธิว 15:7-9)

“คนของฉันทมาหาคุณตามปกติและนั่งฟังคำพูดของคุณต่อหน้าคุณ แต่พวกเขาไม่ปฏิบัติตามปากของพวกเขาแสดงความจงรักภักดี แต่จิตใจของพวกเขาโลภอยากได้ผลประโยชน์ที่ไม่ยุติธรรมแท้จริงแล้ว สำหรับพวกเขาแล้ว เข้าเป็นเพียงผู้ร้องเพลงรักด้วยเสียงอันไพเราะและเล่นเครื่องดนตรีได้ดี เพราะพวกเขาได้ยินถ้อยคำของเจ้าแต่ไม่ยอมนำไปปฏิบัติ” (เอเสเคียล 33:31-32)

“... ประตูกั้บแคบและทางที่นำไปสู่ชีวิตนั้นยาก และมีน้อยคนนักที่จะพบมัน”

กว่า 2,500 ปีที่แล้ว

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์และเอเสเคียลบรรยายถึงวิธีการนมัสการที่ชาวอิสราเอลเห็นแก่ตนเองและไร้ค่าในที่สุด ผู้คนได้ยืมถ้อยคำของผู้ส่งสารของพระเจ้า แต่พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามสิ่งที่พวกเขาได้ยืม ต่อมาในสมัยพันธสัญญาใหม่ พระเยซูตรัสว่าวิธีการนี้เท่ากับเป็นการนมัสการพระเจ้าโดยเปล่าประโยชน์—ไร้ผลและไร้ค่าในท้ายที่สุด มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย ภัยของเราคือภัยแห่งความไม่เชื่อ

พระคัมภีร์อธิบายความเชื่อและความประพฤติของคริสเตียนในยุคแรก ๆ อย่างไร?

“... เมื่อ Priscilla และ Aquila ได้ยืม [Apollos]

พวกเขาจึงพาเขาออกไปและอธิบายทางของพระเจ้าให้เขาฟังอย่างถูกต้องมากขึ้น” (กิจการ 18:26

ฉบับมาตรฐานฉบับแก้ไขใหม่)

“ขณะนั้นเกิดความโกลาหลขึ้นมากเกี่ยวกับทางนั้น” (กิจการ 19:23)

“แต่เมื่อเฟลิกซ์ได้ยืมสิ่งเหล่านี้ และมีความรู้ที่ถูกต้องมากขึ้นเกี่ยวกับทางนั้น

เขาจึงเลื่อนการพิจารณาคดีออกไปและกล่าวว่า ‘เมื่อผู้บัญชาการซีเซียสลงมา เราจะตัดสินคดีของคุณ’”

(กจ.24:22; เทียบกจ.9 :1-2; 19:1-2, 9-10)

สมาชิกของศาสนจักรในยุคแรกมักเรียกตัวเองว่าเป็นผู้ที่ดำเนินตามแนวทางนี้

เปาโลเรียกวิถีชีวิตของพวกเขาว่า “ทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และ “ทางของพระเจ้า” (กิจการ 18:25-26)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง คริสเตียนยุคแรกซึ่งสอนโดยตรงโดยอัครสาวกของพระคริสต์

ได้รับการยอมรับจากการกระทำและการกระทำของพวกเขา

วิถีชีวิตแบบพระเจ้าของพวกเขาทำให้พวกเขาแตกต่างจากสังคมรอบตัวพวกเขา

วิถีชีวิตของคริสเตียนยุคแรกถูกเรียกว่าทางเพราะพวกเขาดำเนินชีวิตตามวิถีทางที่พระคริสต์ทรงดำเนิน พวกเขาทำตามแบบอย่างของพระองค์ พวกเขาเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ “วิถี” ในตอนนั้นและยังคงเป็นวิถีการดำเนินชีวิตและความคิดที่แตกต่างอย่างสุดซึ้งกับวิถีทางของมนุษยชาติส่วนใหญ่

มูลนิธิ

เมื่อพระคริสต์เสด็จมาในโลกนี้ พระองค์ทรงอธิบายว่าวิถีคิดที่แตกต่างนี้จะก่อให้เกิดผลของการกระทำและการกระทำที่ชอบธรรมโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาสอนว่าวิถีของพระเจ้าเป็นวิถีการให้มากกว่าวิถีปกติของมนุษย์ที่เห็นแก่ตัว (ลูกา 6:38; กิจการ 20:35)

เปาโลเปรียบเทียบวิถีคิดและการใช้ชีวิตทั้งสองนี้อย่างไร ?

“เพราะผู้ที่ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังก็ปักใจอยู่กับเนื้อหนัง แต่ผู้ที่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณก็คิดตามพระวิญญาณ เพราะการคำนึงถึงเนื้อหนังคือความตาย แต่การคำนึงถึงจิตวิญญาณคือชีวิตและสันติสุข” (โรม 8:5-6)

“อย่าทำสิ่งใดด้วยความทะเยอทะยานหรือความถือดีที่เห็นแก่ตัว แต่ให้ถือว่าผู้อื่นดีกว่าตนด้วยใจถ่อม ให้คุณแต่ละคนไม่เพียงแต่ดูแลผลประโยชน์ของตนเองเท่านั้น แต่ยังคำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้อื่นด้วย ขอให้ความคิดนี้อยู่ในท่านซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ด้วย” (ฟิลิปปี 2:3-5)

พื้นฐานของวิถีที่เราควรดำเนินชีวิตได้รับการกำหนดไว้อย่างชัดเจนโดยพระเจ้าในพระคัมภีร์

กุญแจสำคัญในการดำเนินชีวิตที่แตกต่างจากวิถีของโลกคือการให้พระวิญญาณของพระเจ้าทำงานในเรา ดังนั้นเราจึงคิดเหมือนพระเยซูคริสต์ โดยผ่านพระวิญญาณ

พระเจ้าไม่เพียงนำเราไปสู่วิถีชีวิตที่แตกต่างเท่านั้น
แต่ยังช่วยให้เราเปลี่ยนแรงจูงใจที่ควบคุมการกระทำของเราด้วย
การให้ความสำคัญกับความไม่เห็นแก่ตัวมากกว่าแนวทางการรับใช้ตนเองที่เกิดจากวิถีชีวิตตามธรรมชาติของ
เราในทางกลับกัน การเปลี่ยนแปลงอย่างมากในวิถีชีวิตของเราและทุกสิ่งที่เราทำ

อะไรคือสิ่งสำคัญที่สุดของวิถีชีวิตใหม่ของเรา?

“สิ่งที่คุณควรจะต้องการมากที่สุดคืออาณาจักรของพระเจ้าและทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการ แล้วสิ่งอื่นๆ
ทั้งหมดที่คุณต้องการจะมอบให้คุณ” (มัทธิว 6:33 ฉบับศตวรรษใหม่)

“เพราะผู้ใดปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราในสวรรค์
ผู้นั้นเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา” (มัทธิว 12:50)

“... ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ยอห์น 2:17)
พระเจ้าขอให้เราจัดลำดับความสำคัญใหม่โดยให้พระวิญญาณช่วยเราเปลี่ยนความคิด
การรับใช้พระเจ้าโดยทำตามพระประสงค์ของพระองค์และความปรารถนาที่จะอยู่ในอาณาจักรของพระองค์
ควรมีความสำคัญสูงสุดของเรา เมื่อเราให้พระเจ้ามาก่อน
พระองค์สัญญาว่าจะจัดหาหนทางให้เราตอบสนองความต้องการของเรา
นั่นคือคำสัญญาที่ยอดเยี่ยมที่ควรให้ความมั่นใจและความสบายใจแก่เรา

ให้ความมั่นใจและความสบายใจแก่เรา

การดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าเป็นมากกว่าแค่การร้องออกพระนามของพระเจ้าราวกับว่านั่นจะเป็นกา
รแก้ตัวให้เราทำในสิ่งที่เราพอใจ การดำเนินชีวิตในทางพระเจ้าคือการทำในสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย
เป็นการปฏิบัติตามสิ่งที่พระองค์บอกให้เราทำ—
ดำเนินชีวิตตามวิถีแห่งชีวิตที่กำหนดโดยพระวาระของพระองค์
เราต้องเข้าใจพื้นฐานของวิถีชีวิตนั้นให้ชัดเจนเสียก่อน!

พระคริสต์และอัครสาวกของพระองค์สอนหลักธรรมพื้นฐานอะไรอีกบ้าง ?

“และดูเถิด มีทนายความคนหนึ่งยื่นขึ้นทดลองพระองค์ [พระเยซู] โดยกล่าวว่า ‘พระอาจารย์
ข้าพเจ้าจะอย่างไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก?’ พระองค์ตรัสกับเขาว่า ‘กฎหมายเขียนไว้ว่าอย่างไร?
อ่านว่าอย่างไร’ เขาจึงตอบว่า ‘จงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอย่างสุดใจ สุดจิต สุดกำลัง
และสุดความคิด’ และ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ‘และพระองค์ตรัสกับเขาว่า ‘เจ้าตอบถูกแล้ว
ทำเช่นนั้นแล้วท่านจะมีชีวิต’” (ลูกา 10:25-28)

“เพราะนี่คือความรักของพระเจ้า คือให้เรารักษาพระบัญญัติของพระองค์
และพระบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นภาระ” (1 ยอห์น 5:3)

“ไม่มีใครมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ เท่ากับการสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน” (ยอห์น 15:13; เปรียบเทียบข้อ 15-17)

พระเยซูและอัครสาวกของพระองค์สอนวิถีชีวิตโดยอาศัยการปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
กหัวใจแห่งความรักที่เต็มใจเสียสละส่วนตัวเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น—เน้นที่การให้มากกว่าการรับ
เป็นความหวังในความเป็นอยู่ของผู้อื่น

คริสเตียนที่แท้จริงไม่สามารถวางวิถีชีวิตของเขา—วิถีชีวิตใหม่ของเขา—
บนความคิดของเขาเองเกี่ยวกับสิ่งถูกและผิด
พื้นฐานของวิถีที่เราควรดำเนินชีวิตถูกกำหนดโดยพระเจ้าในพระคัมภีร์
กฎของพระเจ้าและแบบอย่างของพระคริสต์เกี่ยวกับการเชื่อฟังกฎเหล่านั้นอย่างสมบูรณ์
กำหนดมาตรฐานสำหรับวิถีชีวิตคริสเตียนอย่างแท้จริง

ขอให้เราเข้าใจบทบาทของกฎของพระเจ้าในชีวิตของเรา
เปาโลอธิบายอย่างแข็งขันในจดหมายของเขาว่าไม่มีกฎหมายใดที่สามารถทำให้เราเป็นคนชอบธรรมได้
นั่นคือกฎหมายไม่สามารถลบล้างความรู้สึกผิดที่เราเกิดขึ้นจากการล่วงละเมิดในอดีตของเราได้ (โรม 3:23-
25) การให้เหตุผล—การลบล้างความรู้สึกผิดจากบาปที่เคยทำไว้—
เป็นของขวัญที่พระเจ้าประทานให้เมื่อเรากลับใจและวางความเชื่อของเราในการสิ้นพระชนม์เป็นพลีบูชาของ
พระคริสต์เป็นการชำระบาปของเรา “ฉะนั้น” เปาโลกล่าว
“เราจึงลงความเห็นว่ามนุษย์ได้รับการชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ นอกเหนือจากการกระทำของธรรมบัญญัติ” (ข้อ 28)—นั่นคือโดยความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์แทนเรา

แต่เปาโลอธิบายถึงบทบาทของกฎหมายที่ยังคงมีอยู่ในชีวิตของเรา
“แล้วเราทำให้ธรรมบัญญัติเป็นโมฆะด้วยความเชื่อหรือ? ไม่แน่นอน! ตรงกันข้าม เราตั้งกฎขึ้นมา” (ข้อ 31)
จุดประสงค์ของธรรมบัญญัติไม่ใช่เพื่อให้การอภัยบาปแต่เพื่อนิยามความบาป—
“เพราะโดยธรรมบัญญัติเป็นการรู้ถึงบาป” (ข้อ 20)
กฎของพระเจ้าเปิดเผยหลักการและมาตรฐานของวิถีชีวิตแบบพระเจ้า

เปาโลอธิบายรากฐานของชีวิตที่ท่านดำเนินชีวิตโดยส่วนตัวว่า “...
ฉันสารภาพกับคุณว่าตามวิถีที่พวกเขา [ไม่เชื่อ] เรียกว่านิกาย
ดังนั้นฉันจึงนมัสการพระเจ้าของบรรพบุรุษของฉัน
โดยเชื่อทุกสิ่งที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติและในหนังสือของผู้เผยพระวจนะ” (กิจการ 24:14-17) .
วิถีชีวิตของเปาโลขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์

นี่คือสิ่งที่ชีวิตของเราควรสะท้อนถึงมาตรฐานสูงสุดของพฤติกรรมแห่งความรักตามพระคัมภีร์เดียวกัน
พฤติกรรมของเราควรสะท้อนถึงเจตคติของการต้องการเป็นผู้รับใช้ที่ให้ความร่วมมือและให้เกียรติทั้งพระเจ้า
และเพื่อนมนุษย์ของเรา ในฐานะคริสเตียนที่แท้จริง

เราควรจะดูแลและรับใช้ผู้คนที่รักดีอย่างแน่วแน่ต่อหลักการที่สอนในพระคัมภีร์

ฝึกความรัก ให้เกียรติ และเคารพ

พระคัมภีร์สรุปวิธีที่เราควรมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือไม่?

“ให้เกียรติทุกคน รักความเป็นพี่น้อง. กลัวพระเจ้า. เคารพพระมหากษัตริย์
พวกผู้รับใช้จงเชื่อฟังนายด้วยความเกรงกลัว ไม่เพียงแต่ต่อคนดีและอ่อนโยนเท่านั้น
แต่ต่อนายที่แข็งกระด้างด้วย” (1 เปโตร 2:17-18)

“ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8; เทียบ 1 ยอห์น 2:9-11)

พระเจ้าทรงเป็นความรัก ความรักสรุปพระลักษณะของพระเจ้า แรงจูงใจของพระองค์
พระองค์ทรงดำเนินชีวิตอย่างไร และทรงปฏิบัติต่อเราอย่างไร
พระองค์ต้องการให้เราแสดงความรักในการติดต่อทุกอย่างกับผู้อื่น

เราควรถือว่าผู้อยู่เหนือเราอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจอย่างไร?

“เตือนพวกเขาให้เชื่อฟังผู้ปกครองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟัง เตรียมการดีทุกอย่าง ไม่พุดให้ร้ายใคร
มีความสงบสุข อ่อนโยน แสดงความอ่อนน้อมถ่อมตนต่อคนทั้งปวง” (ทิตัส 3:1 2; เปรียบเทียบ เอเฟซัส
6:5-7)

“ประการแรก ฉันบอกให้คุณอธิษฐานเพื่อทุกคน

ทูลขอสิ่งที่พวกเขาต้องการจากพระเจ้าและขอบคุณพระองค์ อธิษฐานเพื่อผู้ปกครองและทุกคนที่มีอำนาจ
เพื่อเราจะได้มีชีวิตที่สงบสุขและเต็มไปด้วยการนมัสการและความเคารพต่อพระเจ้า

สิ่งนี้ดีและเป็นที่ยอมรับพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

ผู้ทรงต้องการให้ทุกคนได้รับความรอดและรู้ความจริง” (1 ทิโมธี 2:1-4)

“พวกเจ้าทุกคนต้องยอมจำนนต่อผู้ปกครอง

ไม่มีใครปกครองเว้นแต่พระเจ้าจะประทานอำนาจให้ปกครอง

และตอนนี้ไม่มีใครปกครองโดยปราศจากอำนาจนั้นจากพระเจ้า

ดังนั้นผู้ที่ต่อต้านรัฐบาลก็ต่อต้านสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชา และจะนำโทษมาสู่ตน

คนชอบธรรมไม่ต้องกลัวผู้ปกครอง บรรดาผู้ชอบธรรมเท่านั้นที่ย้าเกรงพวกเขา

คุณต้องการที่จะไม่กลัวผู้ปกครอง? แล้วทำสิ่งที่ถูกต้อง แล้วพวกเขาจะสรรเสริญท่าน” (โรม 13:1-3)

สามีภรรยาควรมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร?

“ผู้เป็นสามี จงรักภรรยาเหมือนที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักรและประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร”
(เอเฟซัส 5:25)

“ผู้เป็นสามี จงรักภรรยาและอย่าข่มขืนต่อภรรยา” (โคโลสี 3:19)

“... สามีทั้งหลายควรอยู่ร่วมกับภรรยาอย่างเข้าใจ เพราะพวกเขา [ทางร่างกาย] อ่อนแอว่าคุณ แต่จงแสดงความเคารพต่อพวกเขา เพราะพระเจ้าประทานพรแบบเดียวกับที่ประทานแก่พวกเขา นั่นคือพระคุณที่ให้ชีวิตที่แท้จริง ทำสิ่งนี้เพื่อไม่มีอะไรมาหยุดคำอธิษฐานของคุณ” (1 เปโตร 3:7-8)

“ในทำนองเดียวกัน บรรดาภรรยาทั้งหลายก็ควรจะยอมจำนนต่อสามีของตน ถ้าสามีบางคนไม่เชื่อฟังคำสอนของพระเจ้า พวกเขาจะถูกโน้มน้าวให้เชื่อโดยไม่มีใครพูดอะไรกับพวกเขาสักคำ พวกเขาจะถูกโน้มน้าวใจจากวิถีชีวิตของภรรยา สามีของคุณจะได้เห็นชีวิตที่บริสุทธิ์ที่คุณดำเนินชีวิตด้วยความเคารพต่อพระเจ้า” (1 เปโตร 3:1-2)

พระคัมภีร์เปิดเผยว่าเด็กควรแสดงและได้รับความเคารพไหม?

“จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า—ซึ่งเป็นบัญญัติข้อแรกที่ทำให้คำมั่นสัญญา— ‘เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุขและเพื่อเจ้าจะได้มีชีวิตยืนยาวบนแผ่นดินโลก’ บิดาทั้งหลาย อย่าทำให้บุตรของตนโกรธเคือง แต่จงเลี้ยงดูเขาด้วยการฝึกฝนอบรมสั่งสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า”
(เอเฟซัส 6:2-4)

“ลูกเอ๋ย จงเชื่อฟังพ่อแม่ทุกอย่าง เพราะสิ่งนี้ทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัย บิดาทั้งหลาย อย่าข่มขืนต่อบุตรของตน เกรงว่าเขาจะท้อใจ” (โคโลสี 3:20-21)

“เพราะลูกไม่ควรมีไว้เพื่อพ่อแม่ แต่ควรสะสมพ่อแม่ไว้ให้ลูก” (2 โครินธ์ 12:14)

พ่อแม่ต้องเอาใจใส่ รัก อ่อนโยน และให้กำลังใจลูก เป็นสิ่งสำคัญพอๆ กับที่ลูกต้องเรียนรู้ที่จะเคารพ ให้เกียรติ และรักพ่อแม่ของตน
ความรักและความเคารพซึ่งกันและกันสร้างอุปนิสัยที่ดีในตัวเด็กและสร้างความผูกพันที่ยั่งยืนระหว่างพวกเขา กับพ่อแม่

ความเคารพที่เรียนรู้ในบ้านนำไปสู่ชีวิตผู้ใหญ่
สาเหตุหนึ่งของความโกรธและความรุนแรงในสังคมคือการที่ความเคารพอย่างแท้จริงต่อผู้อื่นในครอบครัวลดลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะต่อความรู้สึกและความสำเร็จของเด็กๆ

พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราตอบสนองต่อทุกคนด้วยความกรุณาและอ่อนโยนหรือไม่?

“และผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่ทะเลาะวิวาท แต่จงอ่อนโยนต่อทุกคน .” (2 ทิโมธี 2:24)

“จงอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างสมบูรณ์และอ่อนโยน จงอดทน อดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก” (เอเฟซัส 4:2; เทียบ 1 เธสะโลนิกา 4:6-8)

วิถีชีวิตแบบพระเจ้าเริ่มต้นจากทัศนคติของเรที่มีต่อผู้อื่น ในทุกด้านของชีวิต เราควรปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความเมตตา ความรัก และความเคารพ

การที่เรารักและเทิดทูนพระผู้เป็นเจ้าพระบิดาและพระบุตรของพระองค์อย่างจริงใจมีความสำคัญเพียงใด ?

“พระเยซูตรัสกับเขาว่า 'จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านอย่างสุดใจ สุดจิต และสุดความคิด' นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกและข้อใหญ่” (มัทธิว 22:37-38; เทียบมาลาคีย์ 1 :6)

"และตอนนี้ . . . พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงเรียกร้องอะไรจากท่าน นอกจากนี้ให้ยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินในทางทั้งสิ้นของพระองค์และรักพระองค์ ปรมณัติพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12)

เมื่อชายและหญิงเข้าสู่พันธสัญญาการแต่งงานซึ่งพวกเขาสัญญาว่าจะดูแลกันและกันในฐานะสามีภรรยา พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะเข้าสู่พันธสัญญากับคนที่ยอมจำนนต่อพระองค์

“ขอพระคุณจงมีแก่ทุกคนที่รักพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความจริงใจ” (เอเฟซัส 6:24; เทียบ ยอห์น 5:22-23)

การเคารพ ให้เกียรติ และรักพระเจ้าพระบิดาและพระบุตรของพระองค์ พระเยซูพระเมสสิยาห์ เป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตตามวิถีชีวิตที่พระเจ้าต้องการให้เราดำเนินชีวิต

ความสัมพันธ์ที่ประสบความสำเร็จทั้งหมดจำเป็นต้องได้รับความเคารพและให้เกียรติจากฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพิ่มความซาบซึ้ง—จุดเริ่มต้นของความรัก—สำหรับกันและกัน และความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ยั่งยืนและแน่นแฟ้นอาจเริ่มต้นขึ้น แต่นำสิ่งสำคัญเหล่านี้ออกไปและความสัมพันธ์จะเริ่มเหี่ยวเฉา เอาทั้งหมดออกไปและมันจะพังทลาย

ตัวอย่างเช่น การแต่งงานจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อแต่ละฝ่ายรัก ให้เกียรติ และเคารพอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นไปไม่ได้ที่จะจินตนาการถึงการแต่งงานที่มีความสุขอย่างแท้จริงซึ่งฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่สนใจความรู้สึกและความปรารถนาของอีกฝ่าย

กระนั้น ผู้ที่ถือว่าคริสเตียนหลายคนพยายามดำเนินความสัมพันธ์ของตนกับพระเจ้าในลักษณะนั้น. พวกเขาคาดหวังให้พระเจ้าตอบสนองด้วยความรักและความเคารพในความรู้สึกและความต้องการของพวกเขา แต่พวกเขาไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องตอบสนองต่อพระเจ้าด้วยความเคารพและให้เกียรติเช่นเดียวกัน พวกเขาเพิกเฉยต่อพระวจนะของพระองค์ ปฏิเสธคำสอนของพระองค์ และเพิกเฉยต่อคำสั่งของพระองค์ พวกเขาไม่เข้าใจภาระผูกพันร่วมกันที่ต้องมีอยู่ในความสัมพันธ์ที่พระเจ้าทรงคาดหวังให้เรามีกับพระองค์และครอบครัวฝ่ายวิญญาณที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสที่พระองค์กำลังสร้าง

พระเจ้าทรงมองความสัมพันธ์ของพระองค์กับคนที่กลับใจใหม่อย่างแท้จริงอย่างไร?

“เราจะเป็นบิดาของเจ้า และเจ้าจะเป็นบุตรและธิดาของเรา” องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพตรัส” (2 โครินธ์ 6:18)

“ผู้ที่มีชัยชนะจะได้รับทุกสิ่งเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา” (วิวรณ์ 21:7)

“แต่เท่าที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ก็ประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้าแก่คนที่เชื่อในพระนามของพระองค์” (ยอห์น 1:12; เทียบ โรม 8:14-17)

ความสัมพันธ์ของพระเจ้ายกกับอิสราเอลโบราณเป็นอย่างไร?

“เราจะดำเนินท่ามกลางพวกเขาและเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา” (เลวีนิติ 26:12)

“คนโง่เขลาและไร้ปัญญาเอ๋ย เจ้าปฏิบัติต่อพระยาห์เวห์อย่างนั้นหรือ?
พระองค์ไม่ใช่พระบิดาของคุณหรือที่ซื้อคุณมา? พระองค์มิได้ทรงสร้างและสถาปนเจ้าหรือ?”
(เฉลยธรรมบัญญัติ 32:6)

“... คุณ [อิสราเอล] จะเรียกฉันว่า ‘สามีของฉัน’ และ .. เรา [พระเจ้า] จะรับเจ้าเป็นภรรยาตลอดไป
ฉันจะรับเธอเป็นภรรยาของฉันด้วยความชอบธรรมและความยุติธรรม
ด้วยความรักมั่นคงและด้วยความเมตตา ฉันจะรับคุณเป็นภรรยาของฉันด้วยความสัตย์ซื่อ .” (โฮเซยา 2:16,
19-20)

พระคริสต์ทรงมีความสัมพันธ์ใดกับพระเจ้าแก่เราผ่านการเสียสละของพระองค์?

“พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘เวลาจะมาถึง’
เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์
จะไม่เหมือนกับพันธสัญญาที่เราทำไว้กับบรรพบุรุษของเขาเมื่อเราจับมือเขาเพื่อนำเขาออกจากอียิปต์
เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา ทั้งที่เราเป็นสามีของเขา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
‘นี่คือพันธสัญญาที่เราจะทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังเวลานั้น’ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ
เราจะใส่กฎของเราไว้ในจิตใจของพวกเขาและจารึกไว้ในใจของพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา” (เยเรมีย์ 31:31-33)

“... หลังจากรับประทานอาหารเย็นแล้ว พระองค์ยังทรงหยิบถ้วยแล้วตรัสว่า
‘ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา’” (1 โครินธ์ 11:25)

เมื่อชายและหญิงเข้าสู่พันธสัญญาการแต่งงาน (มาลาคีย์ 2:14)
ซึ่งพวกเขาสัญญาว่าจะดูแลกันและกันในฐานะสามีภรรยา
พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะเข้าสู่พันธสัญญากับผู้ที่ยอมจำนนต่อพระองค์อย่างสุดใจและสุดความคิดของพว
กเขา

คำว่าใหม่ในพันธสัญญาใหม่ ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่
หมายถึงความสัมพันธ์ในพันธสัญญาที่ได้รับการฟื้นฟูหรือต่ออายุ
ไม่ได้หมายความว่าความสัมพันธ์ในพันธสัญญาที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

พันธสัญญาใหม่เป็นพันธสัญญาเดิมของพระเจ้าที่สดชื่น เป็นการต่ออายุใหม่
เราสามารถเปรียบเทียบได้กับรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา
มีการเพิ่มการแก้ไขในเอกสารต้นฉบับที่อธิบายวิธีตีความเอกสารต้นฉบับภายใต้เงื่อนไขเฉพาะ
พวกเขาแก้ไขต้นฉบับ แต่พวกเขาไม่ได้ยกเลิกมัน

ในทำนองเดียวกัน พระคัมภีร์ยืนยันว่ามีความสัมพันธ์ใหม่—
ในแง่ของความสัมพันธ์ในพันธสัญญาใหม่สำหรับทุกคนที่กลับใจและบังเกิดใหม่
พระวิญญาณของพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลง (ฮีบรู 8:6, 10; เอเฟซัส 2:11-13)
ความสัมพันธ์ใหม่นั้นไม่ได้ลบล้างหรือแยกเอกสารต้นฉบับที่เป็นรากฐานของความสัมพันธ์เก่า

อย่างไรก็ตาม เอกสารต้นฉบับบางแห่ง—พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม—
ต้องตีความและปรับใช้ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่เปิดเผยโดยพระคริสต์
แทนที่จะเป็นตัวอักษรที่ถูกต้องของกฎหมาย (2 โครินธ์ 3:6) ตัวอย่างเช่น
ผู้ล่วงประเวณีที่กลับใจได้รับการอภัยแทนที่จะถูกขว้างด้วยหินจนตาย ที่ซึ่งมีการกลับใจ
"การปฏิบัติในการกล่าวโทษ" แบบเก่าจะทำให้เกิด "การปฏิบัติที่ชอบธรรม" อันรุ่งโรจน์กว่ามาก
ซึ่งบาปในอดีตจะได้รับการอภัยและลืม (ข้อ 9)

พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่เปิดเผยแนวทางที่ชัดเจนสำหรับการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมกับ
ความสัมพันธ์ในพันธสัญญาใหม่ ไม่มีข้อความใดถูกลบออกจากข้อความเก่าด้วยการแนะนำข้อความใหม่
(มัทธิว 5:17) แต่การแก้ไขบางอย่างในสิ่งเก่าระบุไว้ในสิ่งใหม่

การเปลี่ยนแปลงที่โดดเด่นที่สุดคือการรวมผู้คนจากทุกชาติ การเพิ่มคำสัญญาที่ดีขึ้น—
รวมถึงคำสัญญาเรื่องชีวิตนิรันดร์—
และการทำงานอย่างแข็งขันของพระวิญญาณของพระเจ้าในผู้ที่เข้าสู่ความสัมพันธ์ในพันธสัญญาใหม่กับพระ
เจ้า
การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้และการเปลี่ยนแปลงที่คล้ายคลึงกันช่วยปรับปรุงความสัมพันธ์ในพันธสัญญาระหว่าง
พระเจ้ากับผู้คนของพระองค์ได้อย่างมาก

ความสัมพันธ์ในอนาคตระหว่างพระคริสต์กับศาสนจักรของพระองค์คือธบายไว้ในพระคัมภีร์อย่างไร?

“เพราะข้าพเจ้า [เปาโล] ได้หมั้นหมายท่าน [คริสตจักร] กับสามีคนเดียว
เพื่อถวายท่านเป็นหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์แด่พระคริสต์” (2 โครินธ์ 11:2; เทียบเอเฟซัส 5:25-32)

“ให้เรายินดีและชื่นชมยินดีและถวายสง่าราศีแด่พระองค์
เพราะว่าการแต่งงานของพระเมษโปดกมาถึงแล้ว และภรรยาของพระองค์ [พระศาสนจักร]
ได้เตรียมตัวให้พร้อมแล้ว” และอนุญาตให้เธอแต่งกายด้วยผ้าป่านเนื้อดี สะอาด และ
เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดคือการกระทำอันชอบธรรมของวิสุทธิชน แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า
‘จงเขียนไว้ว่า “ความสุขมีแก่บรรดาผู้ที่ได้รับเรียกให้มาร่วมพิธีเสกสมรสของพระเมษโปดก!”
และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” (วิวรณ์ 19:7-9)

เมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังโลกในฐานะกษัตริย์เหนือกษัตริย์

ความสัมพันธ์ของพระเยซูกับวิสุทธิชนที่พื้นดินพระชนม์จะเหมือนกับความสัมพันธ์ของสามีกับภรรยา
นี่หมายความว่าความสัมพันธ์ในปัจจุบันระหว่างพระคริสต์กับสมาชิกในศาสนจักรของพระองค์เป็นเพียงจุด
เริ่มต้นของความสัมพันธ์นิรันดร์แห่งความไว้วางใจ ความซื่อสัตย์ และความรัก

ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าเปรียบได้กับความสัมพันธ์ในครอบครัวที่เพิ่มมากขึ้นระหว่างพ่อกับลูก
หรือกับความสัมพันธ์ที่นำรักระหว่างสามีกับภรรยา การบำรุงที่เหมาะสมเป็นพิเศษ

ความสัมพันธ์จะต้องเกี่ยวข้องกับความรัก ความเคารพ การให้เกียรติ การกระทำ และความพยายาม
เช่นเดียวกับความสัมพันธ์อื่น ๆ ความสำเร็จของความสัมพันธ์นั้นต้องการการลงทุนครั้งใหญ่เช่นกัน

สร้างนิสัยการอธิษฐานและการศึกษาพระคัมภีร์

การสื่อสารที่ดีมีความสำคัญต่อความสัมพันธ์ที่ดี

คำวิงวอนจากภรรยาหลายคนที่มีต่อสามีอย่างต่อเนื่องคือ “คุยกับฉัน”

สามีก่อนจะเข้าใจความต้องการนี้และสนุกกับการสื่อสารกับภรรยา

เด็กต้องการกำลังใจและคำแนะนำจากพ่อแม่ และพ่อแม่ต้องรับฟังคำขอ คำถาม และความคิดเห็นของลูก
พื้นฐานของการสื่อสารที่ดี ได้แก่ การพูดคุยและการฟัง

หลักการเดียวกันนี้ใช้กับความสัมพันธ์ของเรากับพระบิดาในสวรรค์

การสื่อสารที่ดีระหว่างพระองค์กับเราเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตแบบพระเจ้า

พระเจ้าตรัสกับเราผ่านทางพระวจนะของพระองค์ พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ (เยเรมีย์ 10:1; อีสายห์ 51:7)

เราคุยกับพระองค์ผ่านการอธิษฐาน

ช่องทางในการสื่อสารระหว่างพระเจ้ากับเราเหล่านี้ไม่ควรกลายเป็นถนนดินรตทางเดียว

โดยเราเพียงขอความช่วยเหลือแต่ไม่เคยฟังคำแนะนำและคำสั่งสอน

พวกเขาต้องร่วมกันกลายเป็นเส้นทางการสื่อสารแบบโต้ตอบสองทาง

เราควรอธิษฐานกับพระเจ้าบ่อยแค่ไหน?

“จงอธิษฐานโดยไม่หยุด จงขอบพระคุณในทุกสิ่ง

เพราะนี่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่าน” (1 เธสะโลนิกา 5:16-18)

พระเจ้าต้องการให้เราอธิษฐานถึงพระองค์เป็นประจำ

นี่ไม่ได้หมายความว่าเราจะสวดอ่อนน้อมโดยไม่หยุดทั้งวันทั้งคืน

หมายความว่าเราต้องไม่หยุดการอธิษฐานจนเป็นนิสัย

เราควรอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอและสม่ำเสมอเพื่อรักษาการติดต่อกับพระเจ้า

นิสัยการอธิษฐานของผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเจ้าบางคนเป็นอย่างไร?

“เวลาเย็น เวลาเช้า และเวลาที่เที่ยง ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและร้องเสียงดัง และพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพเจ้า” (สดุดี 55:17)

“เมื่อดาเนียลรู้ว่ามีการเซ็นชื่อแล้ว เขาก็กลับบ้าน และในห้องชั้นบนของเขาซึ่งมีหน้าต่างเปิดสู่กรุงเยรูซาเล็ม เขาคุกเข่าลงสามครั้งในวันนั้น และอธิษฐานและขอบพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของเขา ตามธรรมเนียมของเขาตั้งแต่สมัยก่อน” (ดาเนียล 6:10)

“เวลาเช้าตรู่ ครั้นรุ่งเช้า [พระเยซู] ก็เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และอธิษฐานที่นั่น” (มาระโก 1:35)

พระคัมภีร์ระบุว่า เป็นเรื่องปกติในหมู่ผู้รับใช้ของพระเจ้าที่จะอธิษฐานมากกว่าหนึ่งครั้งทุกวัน อย่างน้อยครั้งหนึ่งพระเยซูทรงตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อพระองค์จะได้มีเวลาเพิ่มขึ้นตามลำพังเพื่อสนทนากับพระเจ้า เป็นการส่วนตัวในการอธิษฐาน

พระเจ้าสนใจสิ่งที่เราจะพูดกับพระองค์จริงหรือ?

“เพราะสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าแผ่ดูคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์เปิดรับฟังคำอธิษฐานของพวกเขา .” (1 เปโตร 3:12)

“คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมที่เกิดผลและแรงกล้านั้นมีประโยชน์มาก” (ยากอบ 5:16)

หนังสือวิวรณ์เปรียบเทียบคำอธิษฐานของเรากับกลิ่นเครื่องหอมหอมพุ่งไปถึงพระเจ้า (วิวรณ์ 5:8; 8:3-4) พระองค์ทรงกระวนกระวายที่จะได้ยินเราแสดงความกังวลจากใจจริง เราเปรียบเทียบสิ่งนี้ได้กับคนหนุ่มสาวสองคนที่กำลังมีความรักสนทนากันบ่อยครั้งและเปิดเผยต่อกัน โดยใส่ใจทุกคำที่อีกฝ่ายพูด

พระเจ้าทรงเห็นคุณค่าที่เรามีความกระตือรือร้นและความกระตือรือร้นแบบเดียวกัน ความปรารถนาอันแรงกล้าแบบเดียวกันที่จะสนทนากับพระองค์

พระเจ้าตอบสนองเราอย่างไรเมื่อเราอธิษฐาน?

“... เมื่อท่านอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับ” (มาระโก 11:24)

“แต่ให้ผู้นั้นทูลถามด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะผู้ที่สงสัยก็เหมือนคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดซัดไปมา เพราะอย่าให้คนนั้นคิดว่าเขาจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ยากอบ 1:6-7)

“บัดนี้เป็นความมั่นใจที่เรามีในพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเรา” (1 ยอห์น 5:14)

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะได้ยินและตอบสนองเราเมื่อเราสวดอ้อนวอนอย่างจริงใจและแรงกล้า—
ตามน้ำพระทัยของพระองค์—และวางใจในพระองค์อย่างแท้จริง

พระเจ้าจะปฏิเสธคำอธิษฐานของใคร?

“พระยาห์เวห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของคนชอบธรรม”
(สุภาษิต 15:29)

“คูเถิด พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์มิได้สั้นลงซึ่งจะช่วยให้ออดไม่ได้ หรือพระกรรมหนักจนไม่ได้ยิน
แต่ความชั่วช้าของเจ้าได้แยกเจ้าออกจากพระเจ้าของเจ้า
และบาปของเจ้าได้ซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากเจ้า เพื่อพระองค์จะไม่ทรงได้ยิน” (อิสยาห์ 59:1-2)

“ผู้ที่หันหนีไปเสียจากการฟังธรรมบัญญัติ แม้แต่คำอธิษฐานของเขาก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน” (สุภาษิต
28:9; เทียบเศคาริยาห์ 7:11-13)

“ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด เพื่อท่านจะใช้จ่ายตามความพอใจของท่าน” (ยากอบ 4:3)

การสื่อสารที่ดีเป็นถนนสองทาง ไม่เพียงแต่เราต้องพูดคุยกับพระเจ้าผ่านการอธิษฐานเท่านั้น
แต่เราต้องเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดกับสิ่งที่พระองค์ตรัสกับเราด้วย
เราทำสิ่งนี้โดยการศึกษาและปฏิบัติตามพระคำที่เขียนไว้ของพระองค์ พระคัมภีร์ (สดุดี 1:1-3; 119:97-100)

พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราเอาใจใส่พระวจนะที่เขียนไว้ของพระองค์—
โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อหลักการพื้นฐานของพระองค์ พระบัญญัติสิบประการ—
เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการฟังและตอบคำอธิษฐานของเรา
หนังสือในพระคัมภีร์ไบเบิลเปรียบได้กับจดหมายจากพระองค์
แต่ละฉบับสื่อถึงน้ำพระทัยของพระองค์แก่เรา หากเราไม่ฟังคำเขียนของพระองค์
คำขอของเราต่อพระองค์ก็ไร้ประโยชน์ เขาบอกเราว่าเขาจะปฏิเสธที่จะตอบสนอง (อิสยาห์ 59:1-2)

เปรียบเทียบได้กับภรรยาที่คาดหวังว่าสามีของเธอจะมอบความรักและพรแก่เธออย่างฟุ่มเฟือยแม้ในขณะ
ที่เธอมีส่วนร่วมในเรื่องชั่วร้ายอย่างเปิดเผย ความคาดหวังดังกล่าวไม่สมจริง
การคาดหวังให้พระเจ้าตอบคำอธิษฐานของคนที่ไม่สนใจจะซื่อสัตย์ต่อพระองค์ก็ไม่จริงพอๆ กัน
ซึ่งปฏิเสธที่จะฟังพระวจนะของพระองค์อย่างไม่ลดละ แน่نون เมื่อใครก็ตามกลับใจ
พระเจ้าจะทรงฟังคำอธิษฐานของเขาอีกครั้ง

พระคัมภีร์อธิบายวิธีศึกษาพระคัมภีร์อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่?

“จงพากเพียรเพื่อแสดงตัวว่าตนเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติงานที่ไม่ต้องละอายใจ
แบ่งปันพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2 ทิโมธี 2:15)

“ตอนนี้ชาวเบเรียนมีอุปนิสัยสูงส่งกว่าชาวเซโธโลนิกา เพราะพวกเขาได้รับข่าวสารด้วยความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง และตรวจสอบพระคัมภีร์ทุกวันเพื่อดูว่าสิ่งที่เปาโลกล่าวนั้นเป็นความจริงหรือไม่” (กิจการ 17:11)

“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำของเราและเก็บคำสั่งของเราไว้ในตัว เจ้าจะเจียหูฟังปัญญา และตั้งใจฟังความเข้าใจ ไซ้ ถ้าเจ้าร้องหาความเข้าใจ และเปล่งเสียงของเจ้าเพื่อความเข้าใจ ถ้าเจ้าแสวงหาเธอเหมือนเงิน และค้นหาเธอเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ แล้วเจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระยาห์เวห์ และพบความรู้ของพระเจ้า” (สุภาษิต 2:1-5)

“จงวางใจในพระยาห์เวห์สุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความเข้าใจของตนเอง ในทุกวิถีทางของคุณ จงยอมรับพระองค์ และพระองค์จะทรงชี้แนะแนวทางของคุณ อย่าคิดว่าตนเองฉลาด จงยำเกรงพระเจ้าและหลีกเลี่ยงจากความชั่วร้าย” (สุภาษิต 3:5-7)

เด็กที่ใส่ใจในคำสั่งสอนทำให้พ่อแม่พอใจและทำให้พวกเขามีความสุข ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าพอพระทัยเราเมื่อเราศึกษาพระวจนะของพระองค์อย่างพากเพียรเพื่อเรียนรู้ว่าพระองค์ต้องการให้เราดำเนินชีวิตอย่างไร

การศึกษาพระคัมภีร์ได้รับประโยชน์เบื้องต้นอะไรบ้าง?

“พระคัมภีร์ทุกคนได้รับการเฉลยจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ต่อหลักคำสอน สำหรับการว่ากล่าว การแก้ไข คำแนะนำในความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะสมบูรณ์พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 3:15-17).

ผ่านทางพระคัมภีร์ พระเจ้าประทานหลักคำสอนและคำสั่งสอนในวิถีชีวิตของพระองค์แก่เรา เขาเตือนและแก้ไขเรา แสดงให้เราเห็นว่าเราต้องเปลี่ยนตรงไหน พระองค์ยังช่วยให้เราเติบโตเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณและรับความรอด การศึกษาพระคัมภีร์คือวิธีของเราในการยอมให้พระเจ้าสนทนากับเรา เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องเอาใจใส่ต่อพระวจนะของพระองค์ เพื่อให้เป็นส่วนหนึ่งของความคิดของเราและปฏิบัติตามสิ่งที่เราเรียนรู้

สามีภรรยาที่เติบโตใกล้ชิดกันทั้งหัวใจและความคิดมักจะใช้เวลาหลายชั่วโมงในการสนทนาอย่างเข้มข้นด้วยกัน พวกเขาพูดคุยเกี่ยวกับเป้าหมาย ความกลัว ความสุข ความต้องการ และความจำเป็น ความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับพระเจ้าต้องการการสื่อสารสองทางที่เปิดเผยและมีประสิทธิภาพแบบเดียวกัน

การศึกษาพระวจนะของพระเจ้าจะช่วยให้เราเข้าใจธรรมชาติและพระประสงค์ของพระเจ้าได้ดีขึ้นหรือไม่?

“เพราะพระวณะของพระเจ้ามีชีวิตและทรงอำนาจ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ
แทงทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณ ต่อข้อและไขในกระดูก และเป็นผู้หยั่งรู้ความคิดและเจตนาของหัวใจ” (ฮีบรู 4:12)

“การเข้ามาของพระวณะของพระองค์ให้แสงสว่าง ให้ความเข้าใจแก่คนเขลา” (สดุดี 119:130)

หลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์นี้สร้างขึ้นเพื่อช่วยให้คุณเข้าใจพระคัมภีร์
แต่อย่าเพิ่งเชื่อในสิ่งที่พระคัมภีร์สอน ค้นหาพระคัมภีร์ด้วยตัวคุณเอง! ถามคำถาม; ได้รับความ
ค้นหาโครงการที่นำหน้าและตามที่เราอ้างอิง ตรวจสอบให้แน่ใจว่าคุณคุ้นเคยกับบริบท
ให้พระเจ้าพูดด้วยพระองค์เอง ขอการนำทางจากพระองค์ร่วมกับการสวดอ้อนวอน
แล้วดื่มในพระวณะของพระองค์
เมื่อนั้นคุณจะรู้แน่ชัดว่าสิ่งที่ได้เรียนรู้ก็คือคำสอนของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
(หากคุณมีคำถามที่ไม่สามารถแก้ไขได้ โปรดแจ้งให้เราทราบ เรายินดีที่จะช่วยเหลือ)

พระเจ้าทรงสื่อสารพระประสงค์ของพระองค์แก่เราอย่างไร?

“ฟิลิปจึงวิ่งไปหาเขา [เจ้าหน้าที่ชาวเอธิโอเปียคนหนึ่ง] และได้ยินเขาอ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวณะ
จึงพูดว่า ‘คุณเข้าใจสิ่งที่อ่านหรือไม่’ และเขาพูดว่า ‘ฉันจะได้อย่างไร เว้นแต่จะมีคนแนะนำฉัน’ และเขา
ขอให้ฟิลิปขึ้นไปนั่งด้วย” (กิจการ 8:30-31)

“แล้วพวกเขาจะเรียกหาพระองค์ที่พวกเขาไม่เชื่อได้อย่างไร?

แล้วพวกเขาจะเชื่อในพระองค์ได้อย่างไรโดยที่พวกเขาไม่เคยได้ยิน?

แล้วพวกเขาจะได้ยินได้อย่างไรถ้าไม่มีนักเทศน์? แล้วพวกเขาจะเทศนาได้อย่างไรหากไม่ได้ถูกส่งไป?

ดังที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘เท้าของผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันตินั้นช่างงามเสียจริง ผู้นำข่าวดีมา!’” (โรม
10:14-15)

ไม่มีใครเป็นเกาะ ไม่ว่าเราจะศึกษามากเพียงใด เราก็ต้องการให้ครูชี้ทางที่ถูกต้องแก่เรา

พระเจ้าจัดเตรียมพวกเขาเพื่อจรรโลงใจคนของพระองค์ (เอเฟซัส 4:11-13)

สั่งสอนพวกเขาในพื้นฐานของพระวณะของพระองค์

นี่คือหนึ่งในเหตุผลหลักที่เราควรรวมตัวกันเป็นประจำ—

เพื่อเราจะได้อ่านผู้อวสานวิญญานอธิบายถ้อยคำแห่งชีวิตจากพระคัมภีร์

การรักษาวินัยของพระเจ้า

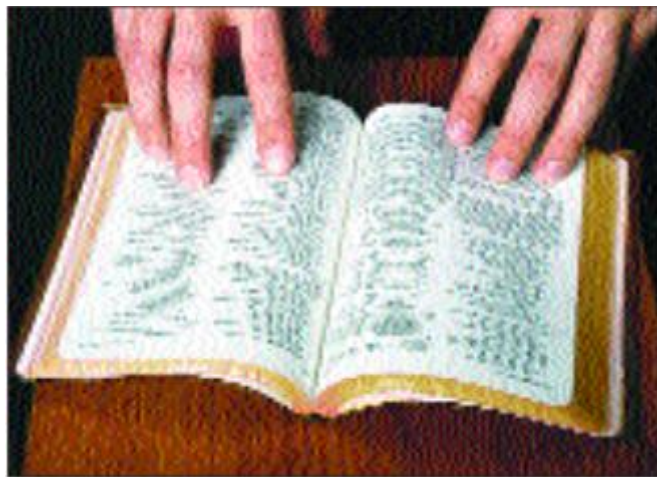
ประเทศส่วนใหญ่ถือวันหยุดเพื่อเป็นเกียรติแก่วีรบุรุษของชาติ ตัวอย่างเช่น

ชาวอเมริกันถือวันประธานาธิบดี วันแห่งความทรงจำ

และวันทหารผ่านศึกเพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ที่รับใช้ชาติของตน แม้แต่ในที่ทำงาน การแสดงความเคารพและให้เกียรติผ่านประเพณีต่างๆ เช่น การปิกนิกของพนักงาน วันเลขานุการ และวันเจ้านาย การให้เกียรติสมาชิกในครอบครัวในวันแม่ วันพ่อ หรือวันครบรอบแต่งงานของพวกเขามีส่วนช่วยรักษาความสัมพันธ์ในครอบครัวให้คงอยู่และแข็งแรง

หากเรารักพระเจ้าและปรารถนาความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระองค์ เราต้องใช้เวลาให้เกียรติพระองค์และเข้าใกล้พระองค์ M. Scott Peck จากหนังสือ *The Road Less Traveled* ที่ขายดีที่สุดของเขา แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของเวลาที่ใช้ร่วมกันในความรักใคร่: "เมื่อเรารักบางสิ่ง มันมีค่าสำหรับเรา และเมื่อบางสิ่งมีค่าสำหรับเรา เราจะใช้เวลาด้วย มีเวลาผลิตเพลินและมีเวลาดูแลมัน สังเกตวัยรุ่นที่รักรถของเขาและสังเกตเวลาที่เขาจะใช้ขึ้นนมมัน ชัดมัน ซ่อมมัน ปรับแต่งมัน หรือผู้สูงวัยที่มีสวนกุหลาบอันเป็นที่รัก และเวลาที่ใช้ในการตัดแต่งกิ่ง คลุมดิน ใส่น้ำ และศึกษามัน ดังนั้นเมื่อเรารักเด็ก เราใช้เวลาชื่นชมพวกเขาและดูแลพวกเขา เราให้เวลากับพวกเขา" (1978 หน้า 22)

เนื่องจากหลักการนี้ใช้ได้กับมนุษย์ที่เรารัก ไม่ควรใช้กับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าด้วยหรือไม่? ประเพณีของเราสนับสนุนให้เราใช้เวลาในการให้เกียรติผู้ที่เราเคารพ แต่จะมีสักกี่คนที่ใช้เวลาในการถือศีลและวันสะบาโตอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งกำหนดไว้ในพระคัมภีร์โดยเฉพาะเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า?

ผ่านทางพระคัมภีร์ พระเจ้าประทานทั้งหลักคำสอนและคำสั่งสอนในวิถีชีวิตของพระองค์แก่เรา คริสเตียนได้รับคำแนะนำให้ชุมนุมกันเป็นประจำไหม? “และให้เราพิจารณาดูกันและกันเพื่อปลุกใจให้มีความรักและงานดี อย่าขาดการประชุมกันเหมือนอย่างบางคน แต่จงตักเตือนกันให้มากยิ่งขึ้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลาใกล้เข้ามา” (ฮีบรู 10:24-25)

พระคัมภีร์บอกเราในวันใดที่เราควรรวมตัวกันเพื่อนมัสการและถวายเกียรติแด่พระเจ้า?

“มีหกวันที่เจ้าจะทำงานได้ แต่วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตแห่งการพักผ่อน เป็นวันแห่งการประชุมศักดิ์สิทธิ์” (เลวีนิติ 23:3)

“... คุณต้องถือวันสะบาโตของเรา นี่จะเป็นสัญญาธรรมะหว่างฉันกับคุณ... เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราก็คือพระยาห์เวห์ผู้ทำให้เจ้าบริสุทธิ์” (อพยพ 31:13)

“จงระลึกถึงวันสะบาโตเพื่อรักษาให้บริสุทธิ์” (อพยพ 20:8)

พระเจ้าทรงอธิบายให้เราทราบเมื่อเราควรชุมนุมกันอย่างเป็นทางการเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ พระองค์ทรงจัดสรรวันที่เจ็ดของทุกสัปดาห์เพื่อให้เรามารวมกันเพื่อปรับปรุงความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์ เขาต้องการให้ความสัมพันธ์นั้นคงอยู่และเติบโตต่อไป

พระองค์ทรงกำหนดให้วันสะบาโตเป็นเวลาศักดิ์สิทธิ์พิเศษเพื่อให้เราเข้าไปใกล้พระองค์เป็นการส่วนตัวและปรับปรุงความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์

แต่คนส่วนใหญ่เชื่อว่าการรักษาวันสะบาโตวันที่เจ็ดไม่สำคัญต่อพระเจ้าอีกต่อไป—

ไม่สำคัญว่าเราจะถือวันใด โดยการเฉลิมฉลองวันที่พวกเขาเลือกเอง

พวกเขาไม่สนใจว่าพระเจ้าผู้สร้างของเราได้กำหนดวันที่เราจะรวมตัวกันเพื่อนมัสการพระองค์โดยเฉพาะ ในบัญญัติข้อที่สี่ พระองค์บอกให้เราถือสัปดาห์ที่เจ็ดของแต่ละสัปดาห์

หากเราเชื่อว่าเราต้องดำเนินชีวิตตามพระวจนะทุกคำของพระเจ้าตามที่พระเยซูทรงบัญญัติ (ลูกา 4:4)

เราจะเพิกเฉยต่อพระบัญญัติข้อนี้ไม่ได้

เราไม่สามารถพูดได้อย่างตรงไปตรงมาว่าเราเชื่อในการรักษาบัญญัติสิบประการ

จากนั้นจึงขัดแย้งในตัวเองทันทีด้วยการละทิ้งหรือเปลี่ยนแปลงบัญญัติข้อที่สี่

ซึ่งบอกให้เราระลึกถึงวันสะบาโตและรักษาวันสะบาโตให้ศักดิ์สิทธิ์

พระเจ้าทรงคาดหวังอะไรจากเราอีกในวันสะบาโตของพระองค์?

“จงตรากตรำทำงานทั้งสิ้นหกวัน แต่วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เจ้าอย่าทำงานในนั้น .” (อพยพ 20:9-10)

“ถ้าเจ้าหยุดเท้าของเจ้าจากการทำลายวันสะบาโตและจากการกระทำตามใจชอบในวันบริสุทธิ์ของเรา

ถ้าเจ้าเรียกวันสะบาโตเป็นวันปีติยินดี และวันบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเกียรติ

และเจ้าให้เกียรติวันดังกล่าวโดยไม่มีไปตามทางของตัวเองและไม่ทำตาม เมื่อเจ้าพอใจหรือพูดคำหยาบ

เจ้าจะพบความยินดีในพระยาห์เวห์ และเราจะให้เจ้าขึ้นบนที่สูงของแผ่นดิน

และกินมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า' พระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ตรัสแล้ว ” (อิสยาห์ 58:13-14)

วันสะบาโตเป็นเวลาที่เราควรหยุดทำงาน
พระเจ้าทรงกำหนดให้วันสะบาโตเป็นช่วงเวลาพิเศษสำหรับการพักผ่อนเป็นพิเศษ
การสวดอ้อนวอนเป็นส่วนตัวเป็นพิเศษ และการศึกษาพระคัมภีร์เพิ่มเติม
และเป็นวันชุมนุมเพื่อรับคำแนะนำจากพระคัมภีร์และการสามัคคีธรรม

คนส่วนใหญ่เชื่อว่าการถือวันสะบาโตวันที่เจ็ดของเราไม่สำคัญต่อพระเจ้าอีกต่อไป

วันสะบาโตมักถูกเข้าใจผิดว่าเป็นภาระที่พระคริสต์มาเพื่อกำจัด
แต่พระวจนะของพระเจ้าไม่เคยกล่าวถึงวันสะบาโตของพระองค์ว่าเป็นภาระหรือกล่าวหาว่าพระคริสต์ทรงยกเลิกวันดังกล่าว พระคัมภีร์อธิบายว่าเป็นเวลาที่น่ายินดี—
เป็นเวลาที่จะสร้างความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าและพี่น้องของเราในพระคริสต์
คนที่รักพระเจ้าจะชื่นชมยินดีในกิจกรรมวันสะบาโตพิเศษทั้งหมดนี้
แต่คนที่แสรังทำเป็นรักพระเจ้าอาจถือว่าวันสะบาโตเป็นภาระ เนื่องจากทัศนคติของพวกเขาเอง
พวกเขาจะถือว่าเป็นการจำกัดเวลาของพวกเขาเอง

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่าการถือปฏิบัติในวันเจ็ดของสัปดาห์มีความสำคัญต่อพระองค์?

“เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าและดิน ทะเล และสรรพสิ่งในนั้น และวันที่เจ็ดหยุดพัก
ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงอวยพรวันสะบาโตและทรงกำหนดให้วันนั้นศักดิ์สิทธิ์” (อพยพ 20:11)

“ยิ่งกว่านั้นเรายังให้วันสะบาโตของเราแก่เขาเพื่อเป็นหมายสำคัญระหว่างเขากับเรา
เพื่อเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ผู้ทรงชำระเขาให้บริสุทธิ์” (เอเสเคียล 20:12)

วันสะบาโตวันที่เจ็ดเป็นเครื่องหมายบ่งชี้ถึงผู้คนที่บูชาพระเจ้าผู้สร้าง
วันสะบาโตเตือนเราทุกสัปดาห์ว่าพระเจ้าที่เรานับถือสร้างจักรวาลและเราต้องนมัสการพระองค์เท่านั้น—
อย่างนมัสการสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้าง ทำให้เรามีเวลาส่วนตัวเป็นพิเศษในการเข้าใกล้พระองค์มากขึ้น

ศาสนาที่นับถือรูปเคารพบูชาสิ่งสร้างแทนผู้สร้างในรูปแบบต่างๆ กัน (โรม 1:22-25)
โดยผ่านทฤษฎีวิวัฒนาการ
โลกวิชาการและวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่สมัครรับและส่งเสริมศาสนาอเทวนิยมที่ตั้งอยู่บนสมมติฐานว่าสิ่งสร้าง
นั้นเป็นผู้สร้างของตนเอง มันปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้าผู้สร้าง
(หากคุณต้องการหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่มั่นคงซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นไปไม่ได้ที่ชีวิตจะพัฒนาเอง
ตามธรรมชาติโดยไม่มีผู้สร้าง อย่าลืมขอสำเนาหนังสือคำถามสุดท้ายของชีวิต: พระเจ้ามีอยู่จริงหรือไม่?
และการสร้างหรือวิวัฒนาการ: มันสำคัญจริง ๆ ไหมว่าคุณเชื่ออะไร?)

พระเจ้าผู้สร้างของเราได้วางแบบอย่างของเราในการถือปฏิบัติในวันสะบาโตหรือไม่?
“และในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรงสิ้นสุดพระราชกิจที่ทรงกระทำ
และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักผ่อนจากพระราชกิจทั้งปวงที่ทรงกระทำ
แล้วพระเจ้าทรงอวยพระพรวันที่เจ็ดและทรงชำระให้บริสุทธิ์
เพราะในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักจากการงานทั้งหมดที่พระเจ้าสร้างและสร้างขึ้น” (ปฐมกาล 2:2-3)

พระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นแบบอย่างของมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบของเราทำให้พระองค์ต้องชุมนุมกับคนอื่น
ในวันสะบาโตเป็นธรรมเนียมของพระองค์หรือไม่?

“ดังนั้น [พระเยซู] จึงเสด็จไปยังเมืองนาซาเร็ธ ที่ซึ่งพระองค์ทรงถูกเลี้ยงดูมา
และตามธรรมเนียมของพระองค์ พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต .” (ลูกา 4:16)

การรักษาวันสะบาโตรวมถึงคำสั่งให้ชุมนุมกับผู้อื่นที่มีความเชื่อเหมือนกันหรือไม่?
“ให้ทำงานหกวัน แต่วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตแห่งการพักผ่อนตามประเพณี เป็นวันประชุมศักดิ์สิทธิ์ .”
(เลวีนิติ 23:3)

คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "การประชุม" ในที่นี้สื่อถึงความหมายของการเรียกประชุม
เป็นนัยทางการอัญเชิญมาบูชา. เวอร์ชันสากลใหม่ แปลข้อนี้: “มีหกวัน
เมื่อท่านทำงานได้ แต่วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตแห่งการพักผ่อน เป็นวันชุมนุมศักดิ์สิทธิ์
เจ้าไม่ต้องทำงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าจะอยู่ที่ใดให้เป็นวันสะบาโตแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า”

คำแนะนำสำหรับคนของพระเจ้าให้ชุมนุมกันอย่างสม่ำเสมอแล้วซ้ำอีกในพันธสัญญาใหม่หรือไม่?
“และให้เราพิจารณาดูกันและกันเพื่อปลุกใจให้มีความรักและการงานที่ดี .” (ฮีบรู 10:24-25)

“เพราะทั้งผู้ที่ชำระให้บริสุทธิ์และผู้รับการชำระให้บริสุทธิ์ต่างก็เป็นหนึ่งเดียวกัน ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกพวกเขาว่าพี่น้อง โดยตรัสว่า ‘เราจะประกาศชื่อของคุณแก่พี่น้องของเรา ฉันจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ประชุม’ (ฮีบรู 2:11-12)

แม้แต่ความสัมพันธ์ของเรากับพระคริสต์ก็อยู่ในกรอบที่รวมถึงการรวมบุตรของพระเจ้าเข้าด้วยกัน การพบปะกับผู้อื่นที่มีใจเดียวกันเพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับพระเจ้าผ่านการศึกษาพระวจนะของพระองค์เป็น วิธีหนึ่งที่เราแสดงให้เห็นว่าเราสนใจพระองค์และคนของพระองค์

การถือปฏิบัติวันสะบาโตประจำสัปดาห์เป็นส่วนสำคัญของชีวิตที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรา (สำหรับคำอธิบายโดยละเอียดว่าทำไมและเราควรถือวันสะบาโตวันที่เจ็ดอย่างไร อย่าลืมขอสำเนา พระอาทิตย์ตก: วันหยุดสะบาโตของพระเจ้า Sunset to Sunset: God’s Sabbath Rest ฟรีจากสำนักงานของเราใกล้บ้านคุณ)

พระเจ้าต้องการให้เรารวมตัวกันในโอกาสศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ เพื่อนมัสการและถวายเกียรติแด่พระองค์หรือไม่?

“เจ้าจงจัดงานเลี้ยงถวายเราสามครั้งในปีนั้น เจ้าจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ . . . ; และเทศกาลเก็บเกี่ยว คือผลแรกแห่งน้ำพักน้ำแรงซึ่งเจ้าหว่านลงในนา และเทศกาลเก็บผลผลิตปลายปี เมื่อเจ้าเก็บผลผลิตจากงานนา” (อพยพ 23:14-16)

พระเจ้าบอกให้เราพบกันเพื่อนมัสการพระองค์ในวันฉลองที่พระองค์ทรงบัญชา แม้ว่าบทเรียนนี้จะครอบคลุมความสำคัญและความหมายของเทศกาลประจำปีของพระเจ้านอกเหนือขอบเขตของบทเรียนนี้ แต่จะกล่าวถึงในบทเรียนถัดไป ในระหว่างนี้ โปรดขอสำเนาแผนวันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าฟรี: สัญญาแห่งความหวังสำหรับมวลมนุษยชาติ

ศรัทธาและความเชื่อสัตย์

ศรัทธาในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้ามีความสำคัญเพียงใด?

“... หากไม่มีความเชื่อแล้ว เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย เพราะใครก็ตามที่มาหาพระองค์ต้องเชื่อว่าพระองค์มีอยู่จริง และพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ผู้ที่แสวงหาพระองค์อย่างจริงจัง” (ฮีบรู 11:6)

“ผู้ที่สัตย์ซื่อในสิ่งเล็กน้อยก็สัตย์ซื่อในมากเช่นกัน และผู้ที่อธรรมในสิ่งเล็กน้อย ผู้นั้นอธรรมในสิ่งเล็กน้อยด้วย” (ลูกา 16:10)

ความวางใจและความซื่อสัตย์—ความศรัทธาในพระเจ้าและความสัตย์ซื่อต่อพระวาระของพระองค์—เป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตแห่งพระคัมภีร์ ในพันธสัญญาใหม่ คำว่าศรัทธา ความสัตย์ซื่อ และความสัตย์ซื่อล้วนมาจากคำภาษากรีก pistis

พจนานุกรมอธิบายคำในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ของ Vine ให้คำจำกัดความของ pistis ว่า "ไว้วางใจ, . . . ความน่าเชื่อถือที่คุ้มค่า, . . . สิ่ง que เชื่อ, เนื้อหาของความเชื่อ, 'ความศรัทธา, . . .'

เป็นพื้นฐานสำหรับ 'ศรัทธา' ความเชื่อมั่น . . . คำมั่นสัญญาของความซื่อสัตย์ . ." (1985, "ศรัทธา" น. 222)

การนอกใจ—การไม่ซื่อสัตย์—เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ความสัมพันธ์แตกหัก โดยเฉพาะการแต่งงาน ในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด ความซื่อสัตย์และความไว้วางใจเป็นสิ่งสำคัญ พิธีแต่งงานส่วนใหญ่มีคำกล่าวจากแต่ละฝ่ายที่สัญญาว่าจะซื่อสัตย์ต่ออีกฝ่ายหนึ่ง—บ่อยครั้งไปจนตาย การทำตามสัญญาดังกล่าวเกี่ยวข้องกับการแสดงความซื่อสัตย์ต่ออีกฝ่ายด้วยการกระทำที่ต่อเนื่องและเปี่ยมด้วยความรัก

M. Scott Peck ใน The Road Less Traveled สรุปว่าคำมั่นสัญญาดังกล่าว—ความมุ่งมั่นดังกล่าวที่จะปฏิบัติตามคำปฏิญาณ คำมั่นสัญญา และความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องอย่างซื่อสัตย์—เป็นสิ่งสำคัญในความสัมพันธ์ที่ประสบความสำเร็จทั้งหมด เขาเขียน, ". . . ความมุ่งมั่นเป็นรากฐาน เป็นรากฐานของความสัมพันธ์ด้วยความรักอย่างแท้จริง" (หน้า 140)

ศรัทธาแบบไหนใช้ไม่ได้ผล?

"คุณเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว คุณทำดีแล้ว. แม้แต่ปีศาจก็เชื่อ—และตัวฉัน! แต่เจ้าอยากรู้ไหม เจ้าคนโง่เขลา ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำนั้นตายแล้วหรือ" (ยากอบ 2:19-20; เทียบข้อ 18, 26)

ความเชื่อในพระเจ้าไม่เพียงพอ ความเชื่อดังกล่าวที่ปราศจาก "การกระทำ" นั้นตายแล้ว ศรัทธาที่มีชีวิตคือศรัทธาที่แข็งขัน "แต่จงเป็นผู้ประพฤติตามพระวาระ ไม่ใช่เป็นเพียงผู้ฟังเท่านั้น จงหลอกลวงตนเอง เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวาระและไม่ได้ปฏิบัติตาม ผู้นั้นก็เหมือนคนที่สังเกตใบหน้าปกติของตนในกระจกเงา เพราะเฝ้าดูอยู่ห่างหายพลันลืมนี่ว่าตนเป็นคนอย่างไร แต่ผู้ที่พินิจดูกฎแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์และปฏิบัติตามกฎนั้นต่อไป และไม่เป็นผู้ฟังที่หลงลืม แต่เป็นผู้ปฏิบัติตาม ผู้นั้นจะได้รับพรในสิ่งที่เขาทำ" (ยากอบ 1:22-25)

พระเจ้าทรงเป็นแบบอย่างให้เราโดยความสัตย์ซื่อต่อคำมั่นสัญญาและคำสัญญาของพระองค์หรือไม่?

“เหตุฉะนั้นจงรู้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าที่สัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและพระเมตตาแก่ผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์เป็นพันธสัญญาคน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:9)

“ถ้าเราไม่ซื่อสัตย์ พระองค์ยังคงซื่อสัตย์ เขาปฏิเสธตัวเองไม่ได้” (2 ทิโมธี 2:13; เทียบกับฮีบรู 10:23)

พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราแสดงความเชื่อ ความวางใจ และความสัตย์ซื่อต่อพระองค์อย่างไร?

“พี่น้องของข้าพเจ้า ถ้ามีคนกล่าวว่าตนมีความเชื่อแต่ไม่มีการปฏิบัติจะได้ประโยชน์อะไร?

ความเชื่อสามารถช่วยเขาได้หรือไม่? ... ศรัทธาโดยตัวมันเอง ถ้าไม่มีผลงาน ก็ตายแล้ว ..

อับราฮัมบิดาของเราเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำมิใช่หรือเมื่อเขาถวายอิสอัคบุตรชายของเขาบนแท่นบูชา? คุณเห็นไหมว่าศรัทธากำลังทำงานร่วมกับการกระทำของเขา และโดยการประพาศ ศรัทธาจึงสมบูรณ์”

(ยากอบ 2:14-22; เทียบ มัทธีว 24:45-48)

ตัวอย่างที่มีพลวัตของอับราฮัมแสดงให้เห็นว่าศรัทธาที่มีชีวิตในพระเจ้าเป็นอย่างไร อับราฮัมไม่เพียงเชื่อในพระเจ้าเท่านั้น เขาเชื่อในสิ่งที่พระเจ้าตรัสและปฏิบัติตามสิ่งที่พระเจ้าสั่ง นั่นคือวิธีที่เราต้องดำเนินชีวิตด้วย

เนื่องจากพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อเรา พระองค์จึงทรงคาดหวังให้เราสัตย์ซื่อต่อพระองค์ พระองค์คาดหวังให้เราเชื่อในความสัตย์ซื่อของพระองค์—วางใจพระองค์ด้วยใจภักดี

อับราฮัมแสดงศรัทธา—ความเชื่อและความวางใจ—inพระเจ้าอย่างไร?

“... อับราฮัมเชื่อฟังข้าพเจ้าและรักษาข้อกำหนด คำสั่ง กฎเกณฑ์และกฎหมายของข้าพเจ้า” (ปฐมกาล 26:5)

เพราะเขาวางใจในพระเจ้า อับราฮัมดำเนินชีวิตตามวิถีทางที่พระเจ้าพอพระทัย เนื่องจากศาสนาคริสต์แท้เป็นวิถีชีวิต

พระเจ้าจึงทรงคาดหวังให้เราพิสูจน์ความเชื่อของเราด้วยการกระทำและการกระทำของเรา นี่คือนิสัยที่อับราฮัมดำเนินชีวิต (ฮีบรู 11:8-10)

สุดท้ายจะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่จิตใจนอกใจ?

“แต่สำหรับคนขี้ขลาด คนไร้ศรัทธา คนโสโครก ฆาตกร คนผิดประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คนไหวรูปเคารพ และคนโกหกทั้งหมด สถานที่ของพวกเขาจะอยู่ในบึงที่ลุกโชนด้วยไฟและกำมะถัน ซึ่งเป็นความตายครั้งที่สอง” (วิวรณ์ 21:8)

ผู้รับใช้ที่เชื่อฟังอย่างสัตย์ซื่อของพระเจ้าต้องอดทนต่อการทดลองและความทุกข์ทรมานไหม?

“ด้วยเหตุนี้ท่านจึงถูกริชชิต เพราะพระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อเราด้วย โดยทรงทรมานแบบอย่างไว้ให้เราปฏิบัติตามพระบาทของพระองค์ คือ ‘ผู้ไม่กระทำบาป และไม่พบการหลอกลวงในพระโอษฐ์ของพระองค์’; ซึ่งเมื่อถูกด่าก็ไม่ด่าตอบ เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์มิได้ทรงขู่เข็ญ แต่ทรงมอบพระองค์ไว้กับพระองค์ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม” (1 เปโตร 2:21-23)

“เหตุฉะนั้น ให้ผู้ทนทุกข์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า มอบจิตวิญญาณของตนไว้กับพระองค์ในการทำมาดี เหมือนเป็นผู้สร้างที่ซื่อสัตย์” (1 เปโตร 4:19)

“และไม่เพียงเท่านั้น แต่เราอดความทุกข์ยากของเราด้วย โดยรู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน และความมานะบากบั่นก่อให้เกิดอุปนิสัย และลักษณะนิสัยทำให้เกิดความหวัง” (โรม 5:3-4)

การให้พระเจ้ามาก่อนอาจเรียกร้องศรัทธาและการเสียสละ คริสเตียนจะเผชิญกับการทดลองและความทุกข์ทรมานเช่นเดียวกับพระเยซูและเหล่าอัครสาวก

เปโตรบอกเราว่า “เหตุฉะนั้น จงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงยกคุณให้สูงส่งในเวลาที่เหมาะสม โดยฝากความหวังใจทั้งหมดของคุณไว้ที่พระองค์ เพราะพระองค์ทรงหวังใยคุณ มีสติ ระวังตัว; เพราะมารที่เป็นปฏิปักษ์ของท่านจะเดินไปมาเหมือนสิงโตคำราม แสวงหาผู้ที่มันจะกินได้ ต่อต้านเขา แน่วแนในศรัทธา โดยรู้ว่าพี่น้องของคุณในโลกประสบความทุกข์แบบเดียวกัน แต่ขอให้พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวง ผู้ทรงเรียกเรามาผู้สร้างราศีนิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ หลังจากที่ท่านทนทุกข์อยู่ชั่วขณะหนึ่ง โปรดทำให้สมบูรณ์ สถาปนา เสริมกำลัง และตั้งถิ่นฐานให้ท่าน” (1 เปโตร 5:6-10)

ความทุกข์ทรมานดังกล่าวไม่ใช่เรื่องผิดปกติเลย เกือบทุกคนทนทุกข์ทรมานไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แต่มีความแตกต่างอย่างมากในการทดลองของคริสเตียน ผู้รับใช้ของพระเจ้าเข้าใจว่าการทดลองและความทุกข์ทรมานของพวกเขาสามารถช่วยพวกเขาสร้างและเสริมสร้างลักษณะนิสัยของพวกเขาได้ พวกเขา “รู้ว่าทุกสิ่งร่วมกันทำดีต่อผู้ที่รักพระเจ้า ต่อผู้ที่ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (โรม 8:28)

คริสเตียนที่ซื่อสัตย์ควรมองการทดลองและความทุกข์ทรมานของพวกเขาอย่างไร?

“ท่านที่รัก อย่าคิดว่ามันแปลกเกี่ยวกับการทดลองอันเร้าร้อนที่จะทดลองคุณ ประหนึ่งว่ามีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นกับคุณ แต่จงชื่นชมยินดีในขอบเขตที่คุณมีส่วนในการทนทุกข์ของพระคริสต์

เพื่อว่าเมื่อพระเกียรติสิริของพระองค์ปรากฏแล้ว คุณก็จะมีเกียรติยศอย่างเหลือล้นเช่นกัน หากคุณถูกตำหนิเพราะพระนามของพระคริสต์ คุณก็เป็นสุข เพราะพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าสถิตอยู่กับคุณ พระองค์ถูกดูหมิ่นจากพวกเขา แต่พระองค์ได้รับเกียรติจากท่าน” (1 เปโตร 4:12-14)

“พี่น้องทั้งหลาย จงถือว่ามันเป็นเรื่องน่ายินดีเมื่อคุณตกอยู่ในการทดลองต่างๆ โดยรู้ว่าการทดสอบศรัทธาของคุณทำให้เกิดความอดทน แต่จงให้ความอดทนทำงานอย่างสมบูรณ์ เพื่อท่านจะสมบูรณ์แบบและสมบูรณ์ไม่ขาดสิ่งใดเลย” (ยากอบ 1:2-4; เทียบ มัทธิว 5:10-12)

ผู้ที่มีความเชื่อในความสัตย์ซื่อของพระเจ้านั้นใจจะสามารถวางใจให้พระองค์ดำเนินการแทนพวกเขาได้ พวกเขารู้ว่าเมื่อพระองค์เข้าแทรกแซงในการทดลองของพวกเขาเพื่อส่งมอบพวกเขา การแทรกแซงของพระองค์จะเป็นประโยชน์สูงสุดแก่พวกเขาตามพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พวกเขาวางใจในสติปัญญาและความยุติธรรมของพระเจ้า และเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อพิสูจน์ (1 เปโตร 4:19)

เปโตรสรุปเจตคติแห่งความไว้วางใจที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงชักนำให้เขามี: “ในการนี้ท่านชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง แม้ว่าตอนนี้จะเป็นเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง หากจำเป็น ท่านก็ต้องทนทุกข์กับการทดลองต่างๆ มีค่ามากกว่าทองคำที่พินาศแม้ว่าจะถูกทดสอบด้วยไฟ ก็อาจพบว่าเป็นการสรรเสริญ ให้เกียรติ และสง่าราศีในการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งไม่เคยเห็นคุณรัก แม้ว่าตอนนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านเชื่อ ท่านชื่นชมยินดีอย่างสุดจะพรรณนาและเปี่ยมด้วยรัศมีภาพ สันศรัทธาของท่าน ความรอดของจิตวิญญาณของคุณ” (1 เปโตร 1:6-9)

เป็นเพื่อนบ้านที่ดีกับผู้อื่น

อุปมาที่มีชื่อเสียงที่สุดเรื่องหนึ่งของพระคริสต์คือเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี ในคำอุปมานั้น พระองค์ทรงพรรณนาถึงชายที่ได้รับบาดเจ็บซึ่งนอนอย่างหมดหนทางอยู่บนถนนที่มีคนสัญจรไปมา

ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน คนสองคน—ทั้งคู่เป็นบุคคลสำคัญทางศาสนา—เดินผ่านชายที่ได้รับบาดเจ็บและไม่หยุดช่วยเขา “แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินทางไปถึงที่นั่น ครั้นเห็นพระองค์ก็สงสาร เขาจึงไปหาเขา เอน้ำมันและเหล้าองุ่นพันบาดแผลให้ แล้วให้เขาขี่สัตว์ของตนพาไปยังโรงเตี๊ยมและดูแลเขา รุ่งขึ้นเมื่อเขาออกไป เขาเอาเงินสองเหรียญเดนาเรียนมอบให้เจ้าของโรงแรมและบอกเขาว่า ‘ดูแลเขาด้วย; และสิ่งใดที่เจ้าใช้ไป เมื่อเรากลับมา เราจะใช้คืนให้เจ้า’” (ลูกา 10:33-35)

พระเยซูตรัสอุปมานี้ตอบคนที่ถามพระองค์ว่า “แล้วใครคือเพื่อนบ้านของฉัน” หลังจากเล่าอุปมา พระเยซูตรัสถามว่า “ท่านคิดว่าใครในสามคนนี้เป็นเพื่อนบ้านกับคนที่ตกเป็นโจร’ และพระองค์ตรัสว่า ‘ผู้ที่เมตตาเขา’ แล้วพระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘ไป และทำเช่นเดียวกัน’” (ข้อ 36-37)

ความสนใจอย่างจริงจังในการดูแลและรับใช้ผู้อื่นจำเป็นต่อแนวทางชีวิตของพระเจ้าไหม?

“จงปรนนิบัติอย่างสุดใจ เสมือนหนึ่งปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่รับใช้มนุษย์ เพราะท่านรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานบำเหน็จแก่ทุกคน ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไทก็ตาม” (เอเฟซัส 6:7-8)

“ศาสนาที่บริสุทธิ์และปราศจากมลทินเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดาคือการเยียมเยียนเด็กกำพร้าและหญิงม่ายที่กำลังลำบาก และรักษาตนให้บริสุทธิ์จากโลกนี้” (ยากอบ 1:27; เทียบ มัทธิว 20:25-28)

พระเยซูไม่ได้ประณามการรับ แต่พระองค์เน้นว่าพรที่ดีจะมากจากการให้มากกว่าการรับ (กิจการ 20:35)

สังเกตถ้อยแถลงของพระเยซูต่อสาวกของพระองค์ที่ว่า “ท่านได้รับเปล่า จงให้เปล่า” (มัทธิว 10:8)

“และผู้ใดให้นำน้ำเย็นด้วยมือแล้วผู้เล็กน้อยเหล่านี้ในนามของสาวก เราบอกความจริงแก่ท่านว่าผู้นั้นจะไม่สูญเสียบำเหน็จของเขาเป็นอันขาด” (ข้อ 42)

“ใครเป็นคนใช้ที่สัตย์ซื่อและเฉลียวฉลาด ซึ่งนายตั้งให้เป็นผู้ปกครองครัวเรือนของตน คอยให้อาหารแก่พวกเขาตามกาลเทศะ? ความสุขมีแก่ผู้รับใช้ที่นายของเขามาพบที่กำลังทำอย่างนั้นอยู่ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าพระองค์จะทรงตั้งเขาให้เป็นผู้ปกครองทรัพย์สินทั้งหมดของเขา” (มัทธิว 24:45-47)

การให้และการรับใช้เป็นเพียงการนำความรักของพระเจ้ามาปฏิบัติ เปาโลเขียนว่า “พี่น้องทั้งหลาย เพราะท่านได้รับอิสรภาพแล้ว [จากการเป็นทาสของบาป โรม 6:20-22]; เพียงแต่อย่าใช้เสรีภาพเป็นโอกาสสำหรับเนื้อหนัง แต่จงปรนนิบัติซึ่งกันและกันด้วยความรัก” (กาลาเทีย 5:13)

ความหวังยี่เราที่มีต่อผู้อื่นควรรวมถึงคนที่ไม่ชอบเราด้วยหรือไม่?

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้านและจงเกลียดชังศัตรู' แต่เรบอกท่านว่า จงรักศัตรู จงอวยพรผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ใช้ท่านอย่างอาฆาตมาดร้ายและข่มเหงท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นบุตรของพระบิดาของท่านในสวรรค์ เพราะพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ขึ้นแก่คนชั่วและคนดี และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” (มัทธิว 5:43-45)

พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เรารักผู้อื่นอย่างไร?

“สำหรับพระบัญญัติ 'ห้ามล่วงประเวณี' 'ห้ามฆ่าคน' 'ห้ามลักทรัพย์' 'ห้ามเป็นพยานเท็จ' 'อย่าโลภ' และถ้ามีบัญญัติอื่นอีก สรุปรวมเป็นคำพูดนี้คือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'” (โรม 13:9)

พระบัญญัติของพระเจ้า—กฎของพระองค์—กำหนดและอธิบายความรัก
โดยการพัฒนาความปรารถนาเล็ก ๆ ที่จะเป็นพระพรแก่ผู้อื่น—ไม่ว่าพวกเขาจะรักเราหรือไม่ก็ตาม
ความเข้าใจและความสำนึกคุณต่อพระบัญญัติและกฎของพระผู้เป็นเจ้าจะเพิ่มขึ้นอย่างมาก
“เพราะพระวิญญูณบริสุทธิทรงเทความรักของพระผู้เป็นเจ้าลงในใจเรา .” (โรม 5:5)

การยอมรับความรับผิดชอบส่วนบุคคล

ในแง่ของศีลธรรมของคริสเตียน ความรับผิดชอบพื้นฐานของเรามีอะไรบ้าง?

“แต่ในหมู่พวกเจ้าต้องไม่มีแม้แต่คำใบ้ถึงการผิดศีลธรรมทางเพศ ความโสมมใดๆ หรือความโลภ
เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่เหมาะสมสำหรับประชากรของพระเจ้า ไม่ควรมีเรื่องลามกอนาจาร พุดจาเหลวไหล
หรือล้อเล่นหยาบๆ ที่ไม่เข้าท่า แต่

แทนการขอบคุณ ด้วยเหตุนี้คุณจึงแน่ใจได้: ไม่มีคนผิดศีลธรรม คนไม่บริสุทธิ์ หรือคนโลก
คนเช่นนี้เป็นคนไหว้รูปเคารพ ไม่มีมรดกใดๆ ในอาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้า” (เอเฟซัส 5:3-5;
เปรียบเทียบ โคลโลสี 3:5-10).

“แต่เนื่องจากการผิดศีลธรรมมีอยู่มาก ผู้ชายแต่ละคนควรมีภรรยาเป็นของตนเอง
และผู้หญิงแต่ละคนก็มีสามีเป็นของตนเอง” (1 โครินธ์ 7:2)

“ทุกคนควรให้เกียรติการแต่งงาน และรักษาเตียงสมรสให้บริสุทธิ์
เพราะพระเจ้าจะทรงพิพากษาผู้ล่วงประเวณีและคนล่วงประเวณีทุกคน” (ฮีบรู 13:4)

พระเจ้าทรงเรียกคนของพระองค์จากทุกสาขาอาชีพ
ไม่ว่าธรรมชาติหรือขอบเขตของบาปในอดีตของเราจะเป็นอย่างไร
พระเจ้าทรงให้อภัยเราเมื่อเรากลับใจและละทิ้งบาปเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม เพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย
เราต้องฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำของพระองค์ต่อไปเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ยอมรับได้

การให้และการรับใช้เป็นเพียงการนำความรักของพระเจ้ามาปฏิบัติ

เราจำเป็นต้องป้องกันการกลับไปสู่การปฏิบัติชั่วที่พระองค์ทรงประณาม บาปที่พระคริสต์ทรงเสียดสะ เราควรทำอย่างไรเพื่อหลีกเลี่ยงการผิดศีลธรรมของโลกรอบตัวเรา?

“ไม่มีการทดลองใดๆ มาทันท่าน เว้นแต่เป็นการล่อลวงของมนุษย์ทั่วไป แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงยอมให้ท่านถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่ด้วยการทดลองนั้น พระองค์จะทรงเปิดทางหนีให้ท่านสามารถทนได้” (1 โครินธ์ 10:13)

“...ให้เราวางน้ำหนักทุกอย่างและบาปที่ดักเราไว้อย่างง่ายดาย และให้เราวิ่งด้วยความอดทนต่อการแข่งขันที่วางไว้ข้างหน้าเรา โดยมองไปที่พระเยซู ผู้ทรงลิจิตและขีดเส้นชัยให้กับความเชื่อของเรา พระองค์ทรงอดทนต่อไม้กางเขนโดยดูหมิ่นความละเอียด และประทับนั่งที่เบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้า” (ฮีบรู 12:1-2; เทียบ 1 เปโตร 4:3-5)

การป้องกันที่ดีที่สุดของเราต่อการล่อลวงให้ทำบาปคือ

- (1) อยู่ห่างจากสถานการณ์ที่ล่อลวงเป็นพิเศษ
- (2) ติดต่อกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิดผ่านการอธิษฐาน

เปาโลกล่าวว่า “จงหลีกเลี่ยงจากการผิดศีลธรรมทางเพศ บาปอื่น ๆ ทั้งหมดที่มนุษย์ทำนั้นอยู่นอกร่างกายของเขา แต่ผู้ที่ทำบาปทางเพศก็บาปต่อร่างกายของเขาเอง” (1 โครินธ์ 6:18) เพื่อให้รู้ว่าหลีกเลี่ยงการติดอยู่ในบาปได้อย่างไร

เราจำเป็นต้องได้รับคำแนะนำจากพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ เพื่อจะได้รับความช่วยเหลือ นั้นให้ทำตามคำแนะนำของพระเยซู: “จงเฝ้าดู [ตื่นตัว] และอธิษฐาน เพื่อไม่ให้คุณเข้าไปในการล่อใจ.

จิตวิญญาณเต็มใจจริง ๆ แต่เนื้อหนังยังอ่อนแอ” (มัทธิว 26:41) พระองค์ยังตรัสอีกว่า
“จงอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ถูกทดลอง” (ลูกา 22:40)

ทัศนคติของเราเกี่ยวกับว่าเราปล่อยย้ให้บาปดึงดูดใจเราหรือไม่นั้นเป็นสิ่งสำคัญ ดังคำกล่าวที่ว่า
การกระทำสำคัญกว่าคำพูด ทัศนคติ ทางเลือก และพฤติกรรมของเราบ่งบอกถึงสิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เราเชื่อ
พวกเขาเปิดเผยว่าเราจริงใจและเป็นของแท้หรือของปลอมและคนปลิ้นปล้อน

เราควรหลีกเลี่ยงผู้ที่ไม่เชื่อเพื่อหลีกเลี่ยงบาปหรือไม่?

“ข้าพเจ้า [พระเยซู] ไม่ได้อธิษฐานขอให้พระองค์ทรงนำพวกเขาออกจากโลก
แต่ขอทรงปกป้องพวกเขาจากมารร้าย . . . เมื่อพระองค์ทรงส่งเรามาในโลก เราก็กส่งพวกเขาเข้ามาในโลกด้วย”
(ยอห์น 17:15, 18)

พระเยซูไม่เคยสั่งให้สมาชิกในศาสนจักรของพระองค์ถอนตัวจากผู้ที่ยังไม่กลับใจจากบาปโดยสิ้นเชิง
ดังที่เปาโลอธิบายว่า “ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านในจดหมายว่าจะไม่คบค้าสมาคมกับคนผิดศีลธรรมทางเพศ
ไม่ได้หมายความว่าผู้คนในโลกนี้ที่ผิดศีลธรรม คนโลภ คนขี้ฉ้อ หรือคนไหว้รูปเคารพ ในกรณีนี้
ท่านจะต้องจากโลกนี้ไป

แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านว่าอย่าคบใครที่เรียกตนเองว่าพี่น้องแต่เป็นคนลามกหรือโลภมาก
คนไหว้รูปเคารพหรือคนใส่ร้าย คนขี้เมาหรือคนฉ้อฉล” (1 โครินธ์ 5:9-11)

เราควรเลือกเพื่อนที่สนิทที่สุดจากคนที่มีอิทธิพลซึ่งจะไม่นำเราไปสู่บาป เพราะ
“การคบคนชั่วทำให้นิสัยที่ดีเสียไป” (1 โครินธ์ 15:33)
แต่นั้นไม่ควรขัดขวางเราจากการมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนมากมายที่พระเจ้ายังไม่ทรงเรียก

พระเยซูเองก็คบหาอย่างเปิดเผยกับคนที่พระองค์รู้ว่าเป็นคนบาป
พระองค์ไม่เคยมีส่วนร่วมกับพวกเขาในบาปของพวกเขา
แต่พระองค์ก็ไม่ได้หลีกเลี่ยงพวกเขาหรือคิดว่าเป็นการต่ำต้อยที่จะเชื่อมโยงกับพวกเขา
“ขณะเมื่อพระองค์เสวยพระกระยาหารในบ้านของเลวี
มีคนเก็บถ้วยและคนบาปหลายคนนั่งร่วมกับพระเยซูและสาวกของพระองค์ด้วย
เพราะมีหลายคนติดตามพระองค์ไป
เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเห็นพระองค์เสวยร่วมกับคนเก็บถ้วยและคนบาป
พวกเขาจึงถามสาวกของพระองค์ว่า
'เป็นไปได้อย่างไรที่พระองค์จะเสวยและดื่มร่วมกับคนเก็บถ้วยและคนบาป' เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น
พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า 'คนเหล่านั้น คนปกติไม่ต้องการหมอม มีแต่คนเจ็บไข้ได้ป่วย
เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจ” (มาระโก 2:15-17)

จำไว้ว่าพระวณะของพระเจ้าบอกให้เรา “ให้เกียรติทุกคน” (1 เปโตร 2:17)
เราสามารถหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เรียกร้องให้เรามีส่วนร่วมในบาปโดยไม่ปฏิเสธพวกเขาในฐานะเพื่อน
เราควรหลีกเลี่ยงการเหินห่าง ไม้ใส่ใจ และไม่สุภาพต่อเพื่อนบ้าน ญาติพี่น้อง
และเพื่อนร่วมงานที่เชื่อต่างจากที่เราเชื่อเสมอ หากพวกเขาต้องการคบหาสมาคมกับเรา
เราไม่ควรกีดกันพวกเขา ตราบใดที่พวกเขาไม่กดดันให้เราประนีประนอมกับกฎของพระเจ้า

อันเป็นผลมาจากความสัมพันธ์ที่มีน้ำใจและความเคารพของเรากับพวกเขา
เป็นไปได้ว่าตัวอย่างของเราอาจส่งผลกระทบต่อมุมมองและพฤติกรรมของพวกเขา (1 โครินธ์ 7:12-16; 1
เปโตร 3:1)

เราควรกดดันให้คนอื่นยอมรับความเชื่อของเราหรือไม่?

“จงพูดอย่างสุภาพและสุภาพอยู่เสมอ เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าควรจะทำอย่างไร” (โคโลสี 4:6)

“จงเตรียมพร้อมเสมอที่จะให้คำตอบกับทุกคนที่ขอให้คุณบอกเหตุผลของความหวังที่คุณมี
แต่จงกระทำด้วยความสุภาพอ่อนโยนและด้วยความเคารพ รักษาฆราวาสอันบริสุทธิ์
เพื่อว่าผู้ที่พูดให้ร้ายต่อความประพฤติดีของท่านในพระคริสต์จะได้ละอายใจที่เขาใส่ร้าย” (1 เปโตร 3:15-16)

เราต้องระมัดระวังในการเคารพความรู้สึกและความเชื่อมั่นของผู้อื่น
แม้ว่าเราจะไม่เห็นด้วยกับพวกเขาก็ตาม เราไม่ควรพยายามบังคับให้พวกเขายอมรับความเชื่อของเรา
เราไม่ควรพยายามบังคับพวกเขาให้รับฟังหรือยอมรับข้อมูลที่พวกเขาไม่ได้ร้องขอและไม่มีความปรารถนา
ที่จะรับ คำแนะนำของเปโตรคือให้ตอบพวกเขาอย่างเปิดเผย ตรงไปตรงมา
และสุภาพเมื่อพวกเขาขอให้เราอธิบายความเชื่อของเรา ดังที่พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับแก้ไขกล่าวไว้ว่า:
“จงเรียนรู้วิธีตอบสนองที่ดีที่สุดต่อแต่ละคนที่คุณพบ” (โคโลสี 4:6)

เราควรให้เกียรติความรู้สึกของพวกเขาศึกษาและปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความอ่อนโยนและความเคารพ
เราควรแสดงความเอื้ออาทรแบบเดียวกับที่เราต้องการได้รับหากเราสอบถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขา
โปรดจำไว้ว่า ดังที่ได้อธิบายไปแล้วในบทที่แล้ว

พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเรียกผู้คนและประทานความเข้าใจที่จำเป็นสำหรับการกลับใจ

หากแบบอย่างและพฤติกรรมที่ดีของเรากระตุ้นให้พวกเขาสอบถามเกี่ยวกับความเชื่อและวิถีชีวิตของเรา
เราควรตอบคำถามของพวกเขาอย่างเหมาะสม
แต่เราไม่ควรพยายามหรือกดดันให้พวกเขาฟังมากกว่าที่พวกเขาอยากฟัง มีสมาชิกโบสถ์ที่ชาญฉลาด:
คนที่เชื่อมั่นในเจตจำนงของเขายังคงมีความคิดเห็นแบบเดียวกัน นี่เป็นความจริงโดยทั่วไป
เราต้องเป็นแบบอย่างของวิธีการและพระลักษณะของพระเจ้า ถ้าผู้คนนับถือแบบอย่างของเรา

พวกเขาอาจถามว่าเหตุใดเราจึงดำเนินชีวิตเช่นนั้น จากนั้นเราจะตอบพวกเขาได้—
ภายในขอบเขตที่พวกเขาสนใจ

ใช้ชีวิตเป็นแสงสว่างในโลก

เปาโลบอกเราว่า “จงทำทุกสิ่งโดยปราศจากการบ่นและได้เถียง
เพื่อลูกของพระเจ้าจะไม่มีตำหนิและไม่มียั้งครายใดๆ ของชีวิต
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันแห่งพระคริสตเจ้า
โดยข้าพเจ้าไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์หรือทรากตรำโดยเปล่าประโยชน์” (ฟิลิปปี 2:14-16)
พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราเป็นแบบอย่างแก่ชาวโลก

พระคริสต์ตรัสอะไรอีกเกี่ยวกับแบบอย่างของเราต่อผู้อื่น?

“คุณคือแสงสว่างของโลก เมืองที่ตั้งอยู่บนเนินเขาจะซ่อนไว้ไม่ได้
พวกเขาไม่ได้จุดตะเกียงแล้ววางไว้ใต้ตะกร้า แต่ตั้งไว้บนคันทึบประทีปเพื่อให้แสงสว่างแก่ทุกคนในบ้าน
จงให้ความสว่างของท่านฉายต่อหน้ามนุษย์
เพื่อเขาจะได้เห็นการดีของท่านและสรรเสริญพระบิดาของท่านในสวรรค์” (มัทธิว 5:14-16)

เรามีหน้าที่รับผิดชอบในการแสดงผลของพระวิญญูญาณของพระเจ้าและความรักที่พระองค์มีต่อผู้อื่นผ่าน
พฤติกรรมและแบบอย่างของเรา

ความปรารถนาของเราที่จะเป็นแบบอย่างที่ดีควรส่งผลต่อการแต่งกายของเราหรือไม่?

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปรารถนาให้มนุษย์สวดอ่อนน้อมทุกหนทุกแห่ง โดยยกมืออันทักดีลึทธิ
ปราศจากความโกรธและความสงสัย ในทำนองเดียวกัน สตรีจะแต่งกายสุภาพเรียบร้อยและเหมาะสม
ไม่ใช่ผมถักหรือทองหรือไข่มุก หรือเสื้อผ้าราคาแพง
แต่เหมาะสมกับสตรีที่ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้าและประกอบกรดี” (1 ทิโมธี 2: 8-10).

“อย่าให้การประดับกายของท่านเป็นเพียงการแต่งผมภายนอก การสวมทอง หรือเครื่องนุ่งห่มอันวิจิตร
แต่จงให้เป็นการซ่อนตัวตนของจิตใจ ด้วยความงามที่ไม่เสื่อมสลายของจิตใจที่อ่อนโยนและเจียมสงบ
ซึ่งมีค่ามากใน สายพระเนตรของพระเจ้า” (1 เปโตร 3:3-4)

การแต่งกายและการดูแลตนเองอย่างสุภาพเรียบร้อยในรูปแบบที่แสดงว่าเรามีความรู้สึกเหมาะสมและเห
มาสมอย่างแท้จริงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับพระเจ้า
เราควรหลีกเลี่ยงสิ่งสุดโต่งที่ดึงดูดความสนใจเกินควรมาที่ตนเองหรือมองว่าเราเป็นคนแปลก

สิ่งที่สำคัญไม่แพ้กันคือทัศนคติของเรา—

วิธีที่เราคิดเกี่ยวกับตนเองและความรู้สึกไวต่อความรู้สึกอ่อนไหวของผู้อื่น

เมื่อความคิดของเรามีศีลธรรมและคำนึงถึงผู้อื่น—เมื่อความคิดนั้นสะท้อนความคิดของพระคริสต์ (ฟิลิปปี 2:5)—โดยปกติแล้วความคิดนั้นจะสะท้อนให้เห็นในการเลือกที่เราทำในการดูแลและพฤติกรรมของเรา
ตัวเลือกเหล่านี้มักบอกอะไรเกี่ยวกับบุคลิกของเราได้มากมาย

เราต้องบรรลุความสมดุล เราต้องแต่งตัวและดูแลตัวเองให้เหมาะสม เหมาะสมกับโอกาส
โดยไม่ดึงความสนใจมาที่ตัวเองมากเกินไป

ประเด็นหลักคือเครื่องแต่งกายและท่าทางของเราควรถูกให้เกียรติและน่านับถือเสมอ

สิ่งใดที่ทำให้เราแตกต่างจากส่วนอื่นๆ ในโลกนี้มากที่สุด?

“มนุษย์จะไม่ดำรงชีวิตด้วยอาหารอย่างเดียว แต่ด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า” (ลูกา 4:4)

“โดยวิธีนี้ ทุกคนจะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา ถ้าท่านรักซึ่งกันและกัน” (ยอห์น 13:35)

“และด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา โดยพระวิญญาณ [ที่] พระองค์ประทานแก่เรา”
(1 ยอห์น 3:24)

ชีวิตของเราควรเป็นแบบอย่างของการเชื่อฟังพระวจนะทั้งหมดของพระเจ้าด้วยความรักที่สะท้อนถึงพระวิญญาณของพระเจ้าที่สถิตอยู่ในเรา

พระเยซูทรงคาดหวังให้ศาสนจักรของพระองค์สัมพันธ์กับส่วนอื่นๆ ของโลกอย่างไร?

“เมื่อพระองค์ทรงส่งเราเข้ามาในโลก เราก็กส่งพวกเขาเข้ามาในโลกด้วย” (ยอห์น 17:18)

“เหตุฉะนั้นจงออกไปสั่งสอนคนทุกชาติให้เป็นสาวก ให้บังเกิดมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้บัญชาเอาไว้.” (มัทธิว 28:19-20)

นอกจากการวางตัวอย่างว่าพระเจ้าต้องการให้ผู้คนมีชีวิตอย่างไร

คริสตจักรต้องสอนและอธิบายแนวทางของพระเจ้าอย่างแข็งขันให้กับผู้ที่เต็มใจฟัง

โดยปกติแล้วการเผยแพร่พระกิตติคุณสู่สาธารณะเป็นความรับผิดชอบของบุคคลที่แต่งตั้งและฝึกฝนเป็นพิเศษเพื่อสื่อสารข่าวสารของพระคริสต์แก่ผู้ชมสาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวอย่างเช่น เปาโลขอให้สมาชิกคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

“ด้วยการอธิษฐานและการวิงวอนทุกอย่างโดยพระวิญญาณ . .

เพื่อข้าพเจ้าจะได้เปล่งวาจาอย่างอาจหาญเพื่อประกาศความลึกลับแห่งข่าวประเสริฐ

ซึ่งข้าพเจ้าเป็นทูตที่ถูกล่ามโซ่เพราะเหตุนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้พูดด้วยใจกล้าตามที่ควรจะพูด” (เอเฟซัส

6:18-20) เปาโลมีการปฏิบัติศาสนกิจในที่สาธารณะอย่างเห็นได้ชัด

แต่เขายังรักและร้องขอคำอธิษฐานและการสนับสนุนจากพี่น้องศาสนจักรด้วย
ด้วยวิธีนี้พวกเขาทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุพันธกิจที่พระเจ้าประทานแก่คริสตจักรของพระองค์

ผู้ที่มีพระวิญญูญาณของพระเจ้าทำงานอยู่ในพวกเขากระตือรือร้นที่จะเป็นแบบอย่างในวิถีชีวิตของพระเจ้า
และทำส่วนของพวกเขาในการช่วยส่งพระกิตติคุณที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ไปยังทุกคน

วันนี้สมาชิกของคริสตจักรของพระเจ้ายกก็ไม่ต่างกัน

ผู้ที่มีพระวิญญูญาณของพระเจ้าทำงานอยู่ในพวกเขากระตือรือร้นที่จะเป็นแบบอย่างในวิถีชีวิตของพระเจ้าและ
ทำส่วนของพวกเขาในการช่วยส่งพระกิตติคุณที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ไปยังทุกคน

พระเจ้าทรงสังเกตเห็นผู้ใช้ของพระองค์ที่ใช้เวลาในการสื่อสารและทำงานร่วมกันเป็นพิเศษหรือไม่?

“แล้วบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ก็พูดคุยกัน พระเยโฮวาห์ทรงทราบและทรงฟัง
และมีหนังสือบันทึกความทรงจำถึงบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์และนึกถึงพระนามของพระองค์ต่อหน้า
พระองค์ สิ่งเหล่านี้จะเป็นของฉัน พระเจ้าจอมโยธาตรัส ทรัพย์สินพิเศษของฉันในวันที่ฉันลงมือทำ
และฉันจะไว้ชีวิตพวกเขาเหมือนพ่อแม่ไว้ชีวิตลูกที่ปรนนิบัติพวกเขา
แล้วคุณก็จะเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนอธรรมอีกครั้งหนึ่ง
ระหว่างคนที่ปรนนิบัติพระเจ้ายกกับคนที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์” (มาลาคีย์ 3:16-18)

การพบปะกับผู้อื่นที่มีใจเดียวกันเป็นสิ่งสำคัญ United Church of God ซึ่งเป็นสมาคมระหว่างประเทศ
มีประชาคมหลายร้อยแห่งทั่วโลกที่อุทิศตนเพื่อรับใช้พระเจ้าและทำงานของพระองค์
หากคุณต้องการเข้าพบรัฐมนตรีคนใดคนหนึ่งของเรา
โปรดติดต่อสำนักงานที่ใกล้ที่สุดด้านล่างหรือเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเราที่ www.ucg.org

เมื่อเราได้รับพระวิญญาณของพระเจ้า โดยผ่านพิธีบัพติศมา เรากลายเป็นของพระคริสต์
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราเป็นบุตรของพระองค์อย่างสูง
พระองค์ทรงคาดหวังให้เราดำเนินตามวิถีชีวิตของพระองค์อย่างจริงจังและกระตือรือร้นในฐานะแสงสว่างใน
โลก

เพื่อขยายความเข้าใจของคุณ

เพื่อให้เข้าใจประเด็นที่ครอบคลุมในบทเรียนนี้ได้ดีขึ้น โปรดขอหนังสือเล่มเล็กต่อไปนี้ฟรี:

- คำถามสุดท้ายของชีวิต: พระเจ้ามีอยู่จริงหรือไม่?
- การสร้างหรือวิวัฒนาการ: สิ่งที่คุณเชื่อนั้นสำคัญจริงหรือไม่?
- พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ตกดิน: วันสะบาโตของพระเจ้าหยุดพักผ่อน
- คริสตจักรที่พระเยซูสร้างขึ้น
- แผนวันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า: คำสัญญาแห่งความหวังสำหรับมวลมนุษยชาติ
- คุณสามารถมีศรัทธาที่มีชีวิตได้
- การเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณ: กระบวนการของการกลับใจใหม่
- ทำให้ชีวิตทำงานได้
- สั่งสอนพระกิตติคุณ เตรียมผู้คน: นี่คือสหคริสตจักรของพระเจ้า

สำหรับหนังสือเล่มเล็กฟรีของคุณ โปรดติดต่อสำนักงานของเราในประเทศของคุณ
หรือประเทศใกล้บ้านคุณ หรือเข้าไปที่เว็บไซต์ของเราที่ www.gnmagazine.org

จุดที่ต้องไตร่ตรอง

คำถามต่อไปนี้จะมีไว้เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา
เพื่อกระตุ้นให้เกิดความคิดเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดที่กล่าวถึงในบทเรียนนี้
และช่วยให้คุณนำไปใช้เป็นการส่วนตัว
เราขอแนะนำให้คุณใช้เวลาเขียนคำตอบของคำถามและเปรียบเทียบกับข้อพระคัมภีร์ที่ให้ไว้
โปรดอย่าลังเลที่จะเขียนความคิดเห็นหรือคำแนะนำใดๆ ถึงเรา
รวมถึงคำถามเกี่ยวกับหลักสูตรหรือบทเรียนนี้

- เป็นไปได้ไหมที่จะนมัสการพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์โดยเปล่าประโยชน์? (มัทธิว 7:21-23;
15:7-9)

• พระคัมภีร์บรรยายถึงศาสนาคริสต์ว่าเป็นวิถีชีวิตหรือไม่? (กิจการ 9:1-2; 18:26; 19:9, 23; 22:4; 24:14, 22)

• การทำตามวิธีของพระเจ้าจำเป็นต้องทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าหรือไม่? (มัทธิว 7:13-14, 21-23)

• หลักการพื้นฐานอะไรบ้างที่ทำให้วิธีของพระเจ้าแตกต่างจากวิธีเห็นแก่ตัวของโลกนี้? (ฟิลิปปี 2:3-5; มัทธิว 6:33; ลูกา 10:25-28; 1 ยอห์น 5:3)

• พระคัมภีร์สอนเราอย่างไรให้ปฏิบัติต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ของเรา? (มัทธิว 22:37-39; โคลโลสี 3:18-22)

• เราควรฝึกฝนการสื่อสารแบบสองทางกับพระเจ้าอย่างไร? (1 เซสะโลนิกา 5:16-18; 1 ยอห์น 5:14; สุกาษิต 15:29; 2 ทิโมธี 2:15; 3:15-17; กิจการ 17:11; โรม 10:14)

•

วันใดของสัปดาห์ที่ผู้ที่ทำตามวิธีของพระเจ้าถือปฏิบัติเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้สร้างและเรียนรู้เพิ่มเติมจากพระองค์ (อพยพ 20:8-11; ฮีบรู 10:24-25)

• ศรัทธาที่มีชีวิตคืออะไร? (ยากอบ 1:22-25; 2:19-20)

• คริสเตียนควรมองการทดลองอย่างไร? (1 เปโตร 4:12-14; ยากอบ 1:2-4)

• คริสเตียนควรแสดงความรักต่อเพื่อนบ้านและแม่แต่ศัตรูอย่างไร? (ยากอบ 1:27; กิจการ 20:35; มัทธิว 5:43-45; โรม 13:9)

• พระเจ้าคาดหวังให้เราวางตัวอย่างความรับผิดชอบของคริสเตียนแบบใด และตัวอย่างนั้นจะส่งผลต่อคนรอบข้างอย่างไร? (เอเฟซัส 5:3-5; มัทธิว 5:14-16; 1 เปโตร 3:15-16)